

TIMBUKTU

“Musiken har räddat mitt liv”

SOPHIE ZELMANI
MOT SJALEN MELLAN RADERNA

KATE BUSH
EXKLUSIV INTERVJU MED POPIKONEN

REDAKTIONEN KORAR
ÅRETS ALBUM

SNOW PATROL • DREGEN • GAME • LAMB OF GOD • IMMANU EL

JUST NU
800 KR RABATT!

Ref. pris: 8 692,-

Fender®

BLACK

Road Worn Player Telecaster

4SOUND

WWW.4SOUND.SE

ÅRETS ALBUM

ÅR 2011 FANN VI DET
VACKRASTE I TYSTNADEN.

SIDAN 26

14 SPOT:

IMMANU EL, MOFETA & JERRE, ALEKS,
LET'S SAY WE DID

18 TIMBUKTU

GRÄNSEN MELLAN ARTISTEN OCH
JASON SUDDAS UT

22 SNOW PATROL

MED ELEKTRONISKA INFLUENSER

24 KATE BUSH

"JAG KÄNNER MIG INTE SOM EN IKON."

26 SOPHIE ZELMANI

SAMTAL ÖVER EN ÖL PÅ KROGEN

28 ÅRETS ALBUM

GAFFAS REDAKTION LISTAR ÅRETS BÄSTA
ALBUM

46 FINALEN:

JOHAN OLSSON

ALLTID:

05 NYHETER // 31 RECENSIONER //
39 DEMO // 40 LIVEKALENDER

Feel every single beat

Den ultimata smartphonen för musikälskare. Den specialanpassade mjukvaran Beats Audio™ och de unika hörlurarna från Beats™ by Dr. Dre urBeats™ ger dig en helt suverän ljudupplevelse - precis som artisten har tänkt att det ska låta. Med supersnabb processor och extra lång batteritid kan du dessutom multitaska med full kraft.

htc Sensation XE™
med **beats** audio.

htcbeats.se

htc
quietly brilliant

GAFFA

GAFFA
Järntorgsgatan 12-14
413 01 Göteborg
Tel: 031-711 59 00
www.gaffa.se

REDAKTION

Chefredaktör

Johan Lothsson johan@gaffa.se

Redaktionsassistent

Daniel Magnusson daniel@gaffa.se

Art Director

Martin Ellgaard Fredriksen mf@gaffa.se

AD-assistent

Nikolaj Lassen nikolaj@gaffa.se

Omslagsfoto

Christian Roth Christensen

Ord

Anders Fridh, Andrea Arvidsson, Andreas Bäckman, Andreas Fällman, Ametist Azordegan, Björn Schagerström, Fredrik Franzén, Fredrik Thorén, Hans Larson, Jack Hildén, Jonas Appelqvist, Josefin Bagge, Klas Granström, Maria Stacke, Mathilda Dahlgren, Mats Almegård, Ole Rosenstand Svidt, Patrik Wirén, Rebecka Horn, Tomasz Swiesciak, Özgür Kurtoglu

Bilder

Christian Roth Christensen, Linda Åkerberg

Praktikant

Christian Ploog, Tatiana Madrid

ANNONSERING

media.gaffa.se · Tel: 031-711 59 00
Per Lundberg GB per@gaffa.se · Tel: 031-357 02 60
Johan von Arnold johanvonarnold@gaffa.se · Tel: 031-357 02 64

PRENUMERATION

gaffa.se/prenumeration

UTGIVARE

GAFFA Sverige AB
Järntorgsgatan 12-14
413 01 Göteborg
Org.nr.: 556795-6023

Direktör

Per Lundberg GB per@gaffa.se

Kreativ direktör

Robert Borges robert@gaffa.se

Int. redaktör

Peter Ramsdal peter@gaffa.se

Ekonomi

Peder Gervig peder@gaffa.se

Distribution

Greta Sommar greta@gaffa.se
distribution@gaffa.se

Administration

GAFFA Sverige AB
Vester Allé 15
DK-8000 Aarhus C
adm@gaffa.se

TRYCK

Stibo Graphic

Deadline nästa nummer 9 december

Nästa nummer av GAFFA kommer ut 4 januari

game

“JAG KOMMER ROCKA VARENDA EN AV DEM JÄVLARNA”

DEN AMERIKANSKE RAPPAREN GAME KOMMER TILL SVERIGE FÖR TRE KONserter i december. FÖRRA GÅNGEN SPELADE HAN BARA I DRYGT 30 MINUTER. HUR LÄNGE DET BLIR DEN HÄR GÅNGEN ÅTERSTÅR ATT SE.

I ETT VIDEOKLIPP från en studiosession i september avslöjade den Los Angelesbördige rapparen Game titeln på sitt kommande album: *Soundtrack to Chaos*, trots att han knappt börjat arbeta på det ännu. På sina fyra tidigare skivor har West Coast-rapparen kritiserats för att ofta namndroppa och hänvisa till diverse hiphop-legender.

– Jag har egentligen bara gjort en låt än så länge, men jag kan berätta att det inte kommer finnas några gästartister och inte heller något namndroppande. På mitt sista album med Interscope (Games skivbolag, red. anm.) vill jag bevisa att alla kritiker och haters har fel. Så jag kommer inte att droppa ett enda namn. Inte ens mitt eget.

Games senaste skiva *The R.E.D. Album* kom i augusti och gick rakt in på Billboardlistans förstaplats. I december kommer han till Sverige för tre spelningar i Stockholm, Göteborg och Malmö.

– Och jag kommer att rocka varenda en av dem jävlarna. Publiken kan förvänta sig samma sak som jag gjorde förra gången, förutom med ny musik från *The R.E.D. Album*.

För ungefär ett år sedan gjorde du en konsert i Uppsala som bara varade i 34 minuter. Brukar du hålla dina spelningar korta?

– Det beror på hur mycket pengar arrangören betalar mig. Detta är något fansen aldrig förstår: ibland när du bokas som artist behöver du bara göra en halvtimme. Jag spelar inte längre än vad jag får betalt för. Det är som du, du jobbar väl inte övertid på ditt jobb gratis, eller hur?

Jag är praktikant, så egentligen gör jag allt gratis.

– Men jag är ingen praktikant inom hiphop. Det fanns en tid i min karriär då jag turnerade runt i världen med Snoop i flera månader och inte fick en krona betalt för det. Men det var då och det här är nu. Om det står i mitt kontrakt att jag bara måste göra 20 till 30 minuter, så gör jag bara 20 till 30 minuter. Men detta känner fansen naturligtvis inte till. Det här är business.

Game har passerat 30-årsstrecket och har nuförtiden nya prioriteringar.

– Jag har en familj att ta hand om, massa vänner, ett stort entourage, flera hus och bilar. När jag var yngre sprang jag bara runt och köpte saker, nu måste jag vara ekonomiskt smart och stabil.

Christian Ploog

Game spelar i Malmö, Stockholm och Göteborg den 17, 18 respektive 19 december.

PLUS OCH MINUS

+ Mitt i en allt mer eskalerande kris inom musikbranschen finns det i alla fall några som håller fanan högt och öppnar upp skivbutiker med, hör och häpna, musik i fysiskt format! Och i sann Dressmann-anda säger vi: grattis Linköping och grattis Stockholm! Med förhoppningar om fler gratulationer framöver.

+ Black Sabbath återförenas för turné och ny skiva och vi ställer oss frågan: ska man skratta eller gråta? Kanske både och i värsta fall. Vi väljer dock att le åt spektaklet och gilla läget. Trots allt är Ozzy Osbourne fortfarande en liten spillevink uppe på en scen och med Black Sabbaths originaluppsättning i bakgrunden kan man ju i alla fall hoppas på stordåd när gruppen möter Sverige i maj.

+ Det är kul att det i ett allt mer avdomnat och avpolitiserat klimat fortfarande finns personer som rasar och får moralpanik av något så enkelt som musik. Nu senast höjdes rösterna från SD-håll när de fick höra STRESS låt *Tystas ner*. På Avpixlat.info recenserade man spåret med orden: ”en låt i bästa gangsta rap-stil som är högsta mode ute i de asociala slödderföreterna”.

+ Nyheten har varit ute ett tag, att Nine Inch Nails-frontaren Trent Reznor gör soundtracket till den amerikanska versionen av *Män som hatar kvinnor*. Men ju närmare vi kommer premiär desto mer peppade blir vi. Detta är ren sanning.

– Julmusik i all ära, men i år har det varit svårt att finna ljusglimtar. Det på förhand perfekta paret för julklanger, She & Him, släppte en relativt onödigt skiva (läs en recension av *A Very She & Him Christmas* i det här numret) och vem orkar egentligen ta sig an Michael Bublés och Justin Biebers hetsiga julepos, mer än hardcorefansen? Vi håller humöret uppe med Franska Trion och hoppas att Richard Hawley någon gång ska få tummen ur.

– Ett av världens äldsta skivbolag EMI, med 114 år på nacken, köps upp av jättarna Universal och Sony. Kul för jättarna att kunna placera ännu ett bolag under sitt namn. Vi befarar dock att sådana här inköp ger en allt mer centralstyrd marknad och att konkurrensen skivbolagen emellan ersätts med ett oligopol. Men är det en nackdel frågar ni? Och det är frågan, sa Bull.

– Det var upplagt för Rihanna-fest i Malmö och i Stockholm och så ställde r'n'b-divan in två av tre konserter. Japp, hon hade gått och blivit förkyld, vi är medvetna om det. Men det har varit lite för mycket som har pekat på att Rihanna innan och under sin Skandinavien-vistelse knappast prioriterade vila före fest. Och då blir man ju aningen putt.

Bild: Håkan Moberg

“Världen vi alla lever i ... den är rätt vidrig.”

LAMB OF GOD – ÄCKLADE OCH TILLBAKA

Himlen ser lätt bränd ut, gråbeige och grumlig, och har samma färg som den spruckna och snustorra marken. Längre bak i landskapet brinner det, bolmar mängder av ogenomtränglig svart rök. Det är det enda Lamb of God valt att visa upp på albumomslaget till det kommande albumet *Resolution*, ett album som inte bara är hårdare än något annat Richmond-bandet skapat, men också ett vars textfokus enligt sångaren Randy Blythe är betydligt grövre.

– Jag skulle inte vilja säga att jag är argare i mitt sätt eller i mina texter, inte så mycket arg som jag är äcklad, om jag ska vara ärlig. Hur allt runtomkring oss ser ut och så, på det personliga planet är saker visserligen bättre än det någonsin varit förut, men världen jag och Lamb of God lever i, den vi alla lever i ... den är rätt vidrig.

Med sitt sjunde album står Lamb of God mitt bland den globala metalfårans mest populära akter som en av ledarna i det som kallas ”New Wave of American Heavy Metal”, i en tid där medmännisklighet nästintill raderats ut. *Resolution* kommer

från en plats där Lamb of God som kollektiv mer och mer ser de negativa konsekvenser av hemlandets trångsynthet och befolkningens lättja.

– *Resolution* betyder många olika saker, och det är från den titeln vi har format albumet. Det kan ha betydelsen av en sönderdelning, en splittring. Eller en lösning, en återkoppling. Och det kan även tolkas som ett tecken på bestämdhet och beslutsamhet, eller mer bokstavligen sett som hur kameror fungerar, att saker blir tydligare och skarpare ju mer man ser och vidgar sin syn.

– Det är så det funkar för oss och hur det är för många band som inte är helt olika Lamb of God, som får det fantastiska nöjet att få se världen och hur USA ses av världen, tack vare musiken. Det är en rätt hemsk bild av oss amerikaner ni har härute, ska du veta. Men jag skulle ljuga om jag sa att den inte var sann.

Özgür Kurtoglu

Resolution släpps den 24 januari.

GAFFA TV

SE GAFFA I RÖRLIGA BILDER

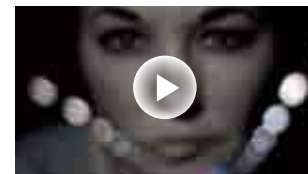
Gå in på GAFFA.TV, där du bland annat kan se ...

... *Ylva Bulldozer* som är ett nytt svenskt band med Simon Norrsvenden i spetsen. De spelar just nu in sitt debutalbum.

... *Rival Sons* ge oss en video till *All Over the Road*, vars estetik är lika banal som vacker.

... *Sophie Zelmani* berätta om hennes nya album *Soul*. Läs också intervjun i detta magasin.

Detta plus fler reportage, intervjuer och musikvideor hittar du på sajten GAFFA.TV

ALBUM PÅ VÄG

LAMB OF GOD

Titel: *Resolution*

Fakta: Bandet från metalstaden Richmond mottog en Grammy för senaste skivan *Wrath* och har spelat flitigt med band som Metallica, Slayer och Mastodon. *Resolution* är Lamb of Gods sjunde album och med den åker de ut på en två år lång turné.

Släppdatum: 24 januari

Spår: *Straight for the Sun, Desolation, Ghost Walking, Guilty, The Undertow, The Number Six, Barbarosa, Invictus, Cheated, Insurrection, Terminally Unique, To The End, Visitation, King Me.*

Bonusfakta: Under *Resolution*-turnéen kommer bandet spela in en dokumentär där de bjuder in sina fans till att bidra med material.

NADA SURF

Titel: *The Stars Are Indifferent to Astronomy*

Fakta: Det här är one-hit-wonderbandet som vägrade sluta. Främst kända för *Popular* från debutalbumet *High/Low* (1996), släpper nu New York-trion deras sjätte album. Trots utebliven succé fortsätter bandet att leverera välkomponerad poprock och kan nästa år fira sitt 20-årsjubileum.

Släppdatum: 24 januari
Spår: *Clear Eye Clouded Mind, Waiting For Something, When I Was Young, Jules And Jim, The Moon Is Calling, Teenage Dreams, Looking Through, Let The Fight Do The Fighting, No Snow On The Mountain, The Future.*

Bonusfakta: Albumet är inspelat i replokalen hos basisten Daniel Lorcás i New York. Musiken kunde bara spelas in dagtid då ljudet från baren under dem hördes genom Lorcás trögolv.

TOMAS ANDERSSON WIJ

Titel: *Romantiken*

Fakta: Tomas Andersson Wij har skapat sig en egen nisch i vispoppens värld och har Grammis-nominerats för sina texter på albumet *Ett slag för dig*. Nya albumet *Romantiken* gästas av bland andra Ane Brun som var med på en duett av titelspåret, och inspelningen av albumet filmades för att bli en dokumentärfilm.

Släppdatum: 25 januari

Spår: *Långa vägen hem, Jag är på väg till dig, Romantiken, Sturm und drang, Då kör vi då, Kärlek 95, Västanter hand, Bläckfisken, Vi går ut ikväll, Ljuset här i rummet*

Bonusfakta: Samma dag som albumsläppet kommer också boken *Sånger* släppas. Den innehåller ett urval av Tomas bästa sångtexter.

FIRST AID KIT

Titel: *The Lion's Roar*

Fakta: Systersonerna Johanna och Klara i First Aid Kit har åkt hela vägen till Nebraska för att spela in sitt andra studioalbum tillsammans med Mike Mogis från Bright Eyes. Bland First Aid Kits fans finns Jack White som bjöd in dem till sin studio för att spela in en singel.

Släppdatum: 24 januari

Spår: *The Lion's Roar, Emmylou, In the Hearts of Men, Blue, To a Poet, King of the World*

Bonusfakta: First Aid Kit har använt sig av fler instrument och musiker än på tidigare inspelningar. Bland annat lär en stråkkvartett höras på några av låtarna.

JA RULE

Titel: *Pain is Love 2*

Fakta: Ja Rule har medverkat i otaliga filmer den senaste tiden, den mest kända av dem *The Fast and the Furious*. Nu släpper rapstjärnan uppföljaren till storsäljande albumet *Pain is Love* från 2001. Ja Rule kommer fira släppet inifrån finkan, där han ska sitta av två år för vapenbrott.

Släppdatum: 17 januari

Spår: *Real Life Fantasy, Black Vodka, Superstar, To The Top, Strange Days, med flera.*

Bonusfakta: Ja Rule planerar bland annat att skriva en bok och lära sig ett instrument under sin tid i fängelset. Så fort han släpps fri vill rapparen åka ut på världsturné.

HP rekommenderar Windows® 7.

Underhållning
var som helst.

 Windows 7

give it to
someone
special

UPPLEV MUSIK SOM ALDRIG FÖRR.

 beatsaudio™ - endast i HPs datorer

HP Pavilion dv6 Entertainment Notebook PC, med snyggt metallchassi och med Beats Audio™, ger dig ljud av studiokvalitet – en njutning i världsklass. Unna någon du tycker om en upplevelse som går utanpå det mesta.

Läs mer på hp.se/jul

Besök HP på facebook.se/hpsverige

Everybody On

KORT & GOTT

nyheter från GAFFA.se

DEPECHE MODE-veteranerna **VINCE CLARKE** och **MARTIN GORE** återförenas för minimal techno-projektet **VCMG**. Debuten släpps våren 2012.

SWEDISH HOUSE MAFIA vinner EU:s musikpris European Border Breakers Award. Tar emot utmärkelsen i Nederländerna.

BLACK SABBATH till Sverige. Gör stadionkonserter i Stockholm och Malmö i sommar.

PAUL SIMONON var anonym aktivist. **THE CLASH**-basisten satt i fängelse efter Greenpeace-aktion i somras.

SALEM AL FAKIR leder **P3 GULD**-galan den 21 januari. Det blir 30-åringens programledardebüt.

MUSTASCH släpper nytt album i februari. Bandet drar även på Nordenturn i vår.

[INGENTING] går akustiskt. Den 10 december återvänder bandet till Dramaten för att för första gången göra ett akustiskt live-set.

DR. DRE tar paus från musiken så fort han avslutat sina nuvarande produktionsåtaganden. Vill "få tillbaka det där kliet".

The Coral-gitarist solodebuterar. **BILL RYDER-JONES** inspirerades av **ITALO CALVINO**-bok till albumdebuten *If...*

NEW ORDER släpper nygammalt material. Resterna från *Waiting for the Sirens' Call* hamnar på ny skiva.

GOOGLES nya musiktjänst lanseras. Nya **Itunes**-utmanaren satsar på Android.

RAYMOND & MARIA på engelska. Gruppen bakom *Ingen vill veta var du köpt din tröja* satsar på utlandet.

STING kommer till Sverige för två spelningar i februari. Britten firar 25 år som soloartist.

RADIOHEAD släpper live-dvd från en tv-spelning i somras. Innehåller två outgivna låtar.

EMI, ett av världens äldsta skivbolag, säljs till skivbolagsjättarna **UNIVERSAL** och **SONY** för ett sammanlagt belopp av ca 4,1 miljarder dollar.

VAN HALEN har skrivit på skivkontrakt. Inspelning av nytt material och turné väntar. **DAVID LEE ROTH** åter som frontman.

Bild: Camilla Cherry

LABYRINT ALBUMDEBUTERADE DEN 30 NOVEMBER

LABYRINT ÄR EN av årets mest omtalade svenska hiphopakter. Detta efter att gruppen hamnade i centrum för en riksomfattande debatt om censur som tog avstamp ur polisens försök att stoppa deras spelningar. Debutalbumet *Labababa* släpptes den 30 november, ett releasedatum som var valt med omsorg.

– Fett skönt grej att släppa den på det datumet, säger Jacco. Vi har gjort många låtar som är för jämlikhet i samhället och då känns det bra att släppa albumet på dagen då många är emot jämlikhet.

– Ja, vi tog det datumet för att säga fuck you till nynazister, säger Aki.

Labyrint har varit aktiva sedan 2005 och har sedan dess släppt flera mixtapes och ep:s men beskriver att releasen av ett album känns speciellt.

– Det känns som att våra mixtapes och ep:s var brödspår vi la ut för folket så att de skulle följa efter oss till albumet, säger Jacco. Det bästa med plattan är att den innehåller allt från hårdare reggae till lovers rock och hiphop, det finns någonting för alla i den.

– Och den är mer personlig, säger Aki. En del låtar är skrivna på ett nytt sätt för oss. De är skrivna ur vårt eget perspektiv och handlar om vår vardag istället för att beskriva samhället.

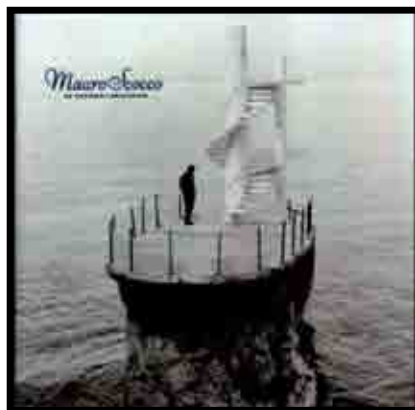
– Ja, man är blottad plötsligt. Det känns nästan som att jag ska droppa byxorna och visa allt för hela klassen. Det ska bli jättepännande att se folks reaktioner. Jag går ju fram och tillbaka i mitt kök varje dag för jag är så glad att jag ska släppa ett album, säger Jacco.

Labyrint berättar att de förmodligen kommer satsa på varsitt soloprojekt efter att albumet släppts. Aki berättar:

– Det har varit rätt mycket kring oss senaste tiden så jag känner personligen att jag måste få ut en soloskiva. Det känns som att man kan göra ännu mer personliga låtar då, och så har jag alltid velat göra en hård hiphopskiva. Jag tror Dajanko förmodligen vill göra lite funk, vår dj Sai vill nog göra en skiva med alla sina favoritrappare och Jacco vill säkert göra en roots/reggaeskiva. Men vi kommer gästa på varandras projekt, så de kommer nog kännas som Labyrint allihopa.

Ametist Azordegan

UNDERCOVER

MAURO SCOCCO

28 GRADER I SKUGGAN (1994)

Vem: Scocco, Helen Sköld och fotograf Carl Bengtsson.

Var: En pir i Monte Carlo.

Vad: Scoccos femte studioalbum.

NÄR *28 GRADER I SKUGGAN* släpptes 1994 var det en annan era för skivomslagen. Det var i en tid då cd-skivan blomstrade. Då hela skyltfönster på Åhléns kunde vara täckta av meterstora utskrifter på det senaste stora skivomslaget. Då man bläddrade bland skivorna i butiken och kunde välja ut en skiva enbart på grund av hur omslaget såg ut. Skivomslagen hade egna budgetar. Fotograf, grafiker och artist skulle gärna åka bort och tillsammans arbeta fram omslaget. Helst utomlands.

Den ödesmättade bilden på *28 grader i skuggan* är ett sådant exempel. Den är tagen på en pir mitt i exklusiva Monte Carlo dit Scocco och kompani åkt för att koppla av och hitta inspiration till ett skivomslag. Den är kraftigt efterarbetad med hela landgången bortretuscherad och en skuggad Scocco ser till synes ut att vara ensam på öppet hav, med bara en vit trappa mot skyn som utväg.

Helen Sköld som designat omslaget förklarar att man sällan hade en ustude-

rad bildidé att arbeta utifrån, utan att det fick växa fram under resorna.

– Det var mest att man åkte iväg, hängde omkring och hittade en plats eller en omgivning som passade. Det var ett rätt nära samarbete mellan artist, fotograf och grafiker. Inte alls som idag alltså. Nu känns det som att det mer och mer handlar om teknik, att få det att se perfekt ut, istället för bra idéer.

Helen berättar att hon hade sån "jävla ångest" när hon fick se det färdiga omslaget och märkte att det var fyra till fem procent mer grått i himlen än vad det hade varit på datorskärmen.

– Jag var så himla deppad över det. Jag tyckte allt var förstört, haha. Men nu tycker jag det ser bra ut. Man får som sagt komma ihåg att de här omslagen skulle vara i stora skyltfönster, med en helt annan exponering än idag. Det var hemskt om något blev fel.

Andreas Bäckman

Rebecka Törnqvist och Sara Isaksson 17/2

Daniel Lemma 16/3

I Popical förenas de hetaste pop- och rockartisterna med musiker ur Göteborgs Symfoniker. Se fram emot profilerna Rebecka Törnqvist och Sara Isaksson samt Göteborgs egen Daniel Lemma, mannen som har en egen veritabel låtskatt att ösa ur.

Popicalkonserterna startar alltid kl 21. Baren öppnar kl 20.

POPICAL
17/2 & 16/3 2012

GÖTEBORGS SYMFONIKER

KONSERTHUSET GÖTAPLATSEN. BILJETTER & INFORMATION:
TEL 031-726 53 10. VARD. 12-18, LÖRD 11-15. WWW.GSO.SE

MUSIK AFFÄREN. SE

EBS Classic Session 120
4495,-

Podcastudio från Behringer
1345,-

Akg k 240 s
890,-

Grymt ljudkort från Lexicon Alpha Studio
595,-

Dean- Michael Schenker Standard
3995,-

Beta 58
1395,-

Stagepack AKG D5+Stativ & Kabel
995,-

www.musikaffaren.se

COLDPLAY

MYLO XYLOTO

SMS:a Coldplay till 71250 och få
skivan fraktfritt hem för endast 139 kr!
(betalning via faktura)

Fraktfritt!
139:-

Music from **EMI**

För villkor se www.berazy.se

CDON.COM

PROFESSOR GREEN TILL SVERIGE

DEN BRITTISSKE RAPPAREN Professor Green gör just nu succé i England. Senaste singeln *Read All About It*, som han gör tillsammans med den skotska soulsångerskan Emeli Sandé, gick rakt in på Englandslistans förstaplats. I slutet av oktober kom 28-åringens andra album *At Your Inconvenience* på vilket han gästas av en rad artister.

– På nya albumet sjunger jag vissa saker, men håller mig ändå inom mina gränser. Jag rappar ju främst. Om du ska sjunga något bör du också kunna sjunga det live, annars ska du inte sjunga alls. Några av refrängerna skulle inte fungerat om jag själv hade sjungit dem.

Professor Green släppte sitt debutalbum förra sommaren. Han har tidigare även samarbetat med artister som Lily Allen och Mike Skinner från *The Streets*.

– Jag skulle inte vilja göra något halvdant själv om jag istället kan få någon annan att sjunga det jag skrivit. När man jobbar med andra människor har man samma mål, men hur man tar sig dit kan skilja sig från hur man normalt brukar göra. Då måste man kompromissa, vilket jag tycker är kul. Det håller det fräscht.

Professor Green berättar att albumtiteln *At Your Inconvenience* föddes ur ren frustration. Han vill inte spela samma sorts kommersiella spel som många av sina genrekollegor.

– Det finns en riktigt konstig sorts houseig r'n'b-fusion-musik som många gör för att nå listframgångar. Så jobbar inte jag. Jag är mer för äktheten i musiken.

I samband med släppet av senaste albumet besökte Professor Green Sverige. Hemma i England står flera utsålda spelningar på schemat i december.

– Nu är jag här för att promota, jag tror inte ens jag kommer stanna i 24 timmar innan jag flyger vidare. Men jag kommer tillbaka i januari för att göra en konsert här.

Christian Ploog

* STJÄRNFALLET *

Av Benedicte Maria

Gamla The Clash-basisten Paul Simonon lyckades dölja sin identitet under 14 dagar ombord på ett fartyg under en Greenpeace-aktion i somras. Han utgav sig för att vara kock.

MARK RONSON BAKOM KOMMANDE OS-LÅT

PÅ IDROTTSLEKTIONERNA FICK han smeknamnet "Wrong-way Ronson", men det hindrar inte musikern, d:n och superproducenten Mark Ronson från att arbeta med låten till sommarens olympiska spel som kommer att ske i Ronsons hemstad London.

GAFFA var på plats när nyheten presenterades och vi fick en pratstund med Ronson om låten, som släpps av OS huvudsponsor Coca-Cola.

– De senaste månaderna har jag spenderat mycket tid med ett antal OS-deltagare. Jag var med när de tränade och klustrade på dem alla möjliga typer av mikrofoner och inspelningsutrustning för att fånga upp ljuden och själva essensen av deras idrottsgren och använda det i låten, säger Mark Ronson.

Detta innebär att många av låtens beats och ljud är direkta samplingar från OS-idrottarna, allt från ljudet av en bågsträng till en studsande pingisboll eller en taekwondospark.

Trots att Mark Ronson har arbetat med stora produktioner råder det ingen tvekan

om att den här låten är hans största projekt någonsin, både produktionsmässigt och publikmässigt sett.

– Vi började med inspelningarna i juni och kommer säkerligen fortsätta ända in i november. Vanligtvis har man ett helt album fullt av låtar, så det finns utrymme för enstaka skavanker. Den här gången måste det sitta direkt, säger Mark Ronson som har tagit den engelska dubstepsångerskan Katy B till sin hjälp med sång och text.

– Tanken är att lyssnarna, oavsett om de sitter i Singapore eller Brasilien, omedelbart ska tänka på London när de hör låten. Ljudbilden ska vara den av en unik storstad, samtidigt som det är ljudet av sport och OS, säger Mark Ronson, som inte är helt obekant med OS-musik. Hans styvfar Mick Jones, gitarrist i Foreigner, var med och skrev en av låtarna till OS i Los Angeles 1984.

Kristian Bach Petersen

Mark Ronsons låt beräknas släppas i början av 2012.

Bild: Trischa Lee Pascoe

“Om Axl Rose kan jag väl bara säga att han är ... speciell.” DREGEN HAR TYSTNADSPLIKT

– Ja, alltså. Kan väl säga att jag är rätt nöjd med hur hela den grejen blev till slut, jag har ju precis turnerat runt USA med Michael Monroe och Hanoi Rocks, och utan Hanoi Rocks skulle Guns N' Roses aldrig ens startats. Så jag är ju nöjd. Om Axl Rose kan jag väl bara säga att han är ... speciell, haha.

Om vi snackar lite Axl Rose då, vad kan han göra åt att du sitter här och pratar med oss om detta? Kommer han stämma dig? Kan han lägga ner GAFFA? Hur mäktig tror han att han egentligen är?

– Han har ju rätten att stämma mig om jag snackar för mycket, jag fick ju skriva på ett kontrakt lika tjockt som halva Svea Rikes Lag om att jag inte skulle prata om vad jag gjorde eller vad som hände där. Men jo, klart han kan stämma mig. Han kan säkert lägga ner GAFFA om du gör honom tillräckligt förbannad, haha. Helt ärligt så har jag inget ont att säga om honom alls faktiskt, han är lite speciell bara.

Har du förresten tröttnat på riktiga rockduster artister emellan, i och med din stenhårda diss mot vitaminvatten och Nutrillett?

– Jag tänkte väl inte riktigt så långt men vafan, att göra något med vatten kändes alldeles för seriöst för mig. Det finns fan ändå grader i helvetet, haha. Jag kan inte riktigt stå för att sponsra något jag inte riktigt bryr mig om. Jag har ju gjort reklam för Telia också, men jag tänker liksom att jag köper min musik från iTunes och jag måste ju ha något för att tanka skiten med. Så, där. Det funkar!

Om du blev tillfrågad att vara med i Melodifestivalen då, eller att vara programledare för Allsång på Skansen, vad skulle du göra då? Det vore ju ett bra sätt att kränga ditt godis på.

– Visst fan vill man synas och spela framför hur många människor som helst, det vill alla, men om det är två miljoner som kollar på den där grejen, ja, då kanske det finns två miljoner som hellre vill lyssna på något annat än det där, typ min jävla skiva, eller hur? Allsång på Skansen? Nej, det hade jag nog inte ens gjort under pistolhot, haha. Kanske, kanske om al-Qaida kidnappat min fru eller något, då hade jag nog kunnat tänka mig att kanske, bara kanske, göra ett avsnitt.

debatten

Utplock från GAFFAs hemsida. Delta själv på www.gaffa.se

KOMMENTAR PÅ SHE & HIM SPIDRER JULSTÄMMING (NYHET)

RandomBaron, lördag 2011-11-19 18:54

En exceptionellt trevlig skiva.

KOMMENTAR PÅ WOLVES IN THE THRONE ROOM: BETA, KÖPENHAMN (RECENSION)

skalman, tisdag 2011-11-15 08:45

Såg dem i Stockholm och det var riktigt bra + att konsertlokalen (fylkingen) var grym!

KOMMENTAR PÅ WOLVES IN THE THRONE ROOM: BETA, KÖPENHAMN (RECENSION)

Isac Nordgren, onsdag 2011-11-16 23:29

Jag såg dem i Stockholm också faktiskt och håller med dig. Det var magiskt på Fylkingen.

KOMMENTAR PÅ WOLVES IN THE THRONE ROOM: BETA, KÖPENHAMN (RECENSION)

skalman, torsdag 2011-11-17 08:20

Hur var förbandet i köpenhamn? Det gick ju inte så bra för dem i Stockholm (katastrofalt ljud och de slutade spela efter 10-15min,) men jag tyckte det lät lovande... Lyx att se WITTR 2 ggr!

KOMMENTAR PÅ LISSI DANCEFLOOR DISASTER GÖR SOM DE VILL (ARTIKEL)

Eilo, måndag 2011-11-14 12:03

Så. Jävla. Bra.

Q&A

Den galna pennan möter:

Dregen

Under Backyard Babies paus har rock 'n' roll-hjälten från Småland kommit ut som reklamansikte och Guns N' Roses-aspirant. Då Melodifestivalen känns som nästa steg i karriären kallade Den galna pennan Dregen till förhör.

Hur känns det nu, när du slipper ha med ditt band att göra och kan pilla på din gitarr bäst fan du själv vill?

– Det är ju kul, men det är lite konstigt eftersom jag tänkt på att göra en sologrej i typ tio år men samtidigt varit väldigt nöjd med att vara i band. Jag gillar den demokratin som finns i band, men det är ju kul att vara lite diktator också, bestämma allt själv. Inte för mycket bara. Men, det är ju inte

så att jag slutat spela i mitt band, vi är ju fortfarande tillsammans men vi kan väl säga att vi slutat knulla nu ett tag.

På tal om diktatorer – det är ju lite intressant att du ens gör en solokarriär då du verkade vilja ta livet av dig själv som musiker häromåret, när du provspelade för Guns N' Roses.

GE BORT EN PRENUMERATION I JULKLAPP

– endast 24 kr per månad

BESTÄLL PÅ
www.gaffa.se/prenumeration

HP rekommenderar Windows® 7.

Underhållning
var som helst.

 Windows 7

give it to
someone
special

UPPLEV MUSIK SOM ALDRIG FÖRR.

 beatsaudio™ - endast i HPs datorer

HP Pavilion dv6 Entertainment Notebook PC, med snyggt metallchassi och med Beats Audio™, ger dig ljud av studiokvalitet – en njutning i världsklass. Unna någon du tycker om en upplevelse som går utanpå det mesta.

Läs mer på hp.se/jul

Besök HP på facebook.se/hpsverige

Everybody On

IMMANU EL POSTROCK UTE TILL HAVS

ORD: DAVID WINSNES

NÄR SMAKPROVET FRÅN Immanu Els tredje album i ordningen, *In Passage*, släpptes var det i form av ett ändlöst hav. Med den svårt atmosfärrika *On Wide Shoulders* följde nämligen en video med bilder från ostindiefararen Göteborgs resor, var kvintettens ena gitarrist Per varit en del av besättningen. Likaså hade den mjuka brisen och de rullande vågorna en viktig del i Immanu Els releasekonsert på Folkteatern i Göteborg i slutet av oktober. Bakom bandets vidsträckta ljudmiljöer, på storbild, vakade hela tiden de riktiga landskapen.

– Pers berättelser från havet bidrog nog till hur *In Passage* låter, säger sångaren Claes Strängberg. Vi ska eventuellt allihop segla på USA-expeditionen och vi har alltid haft det framför oss. Havet och mystiken kring det oändliga, det har väl smittat av sig även på oss inför det här albumet. Vi tycker att det är väldigt tacksamt att inspireras av olika rum, både musikmässigt och visuellt, för att skapa en helhetsupplevelse.

Det verkar onekligen som att Immanu El, sedan länge bofasta på västkusten, har hittat hem. Spår med titlar som *To An Ocean*,

Into Waters och *Skagerak* är kvalitetsstämplar man under de senaste åren nästan har kunnat räkna med från bandet: Claes ljusa stämna som underordnas av fjäderlätt vackra arrangemang, varm postrock som hela tiden sneglar mot popens rena melodier och bröderna Strängbergs metaforiska textförfattande som numera är en vital del av bandets musikkropp. Tillsammans med större utrymme för rytmik och genom att experimentera i mixningen med de vokala elementen, är *In Passage* kanske skivan som gör att också Sverige öppnar upp ögonen för ett band som sedan länge varit stora

inom scenen utomlands. För trots bandets unga ålder, Claes nyligen fyllda 24, är de inga nykomlingar. Det hör förmodligen snarare till undantagen att band som formas av vänner i ung ålder inte brinner upp efter ett tag, men trots att debuten *They'll Come, They Come* släpptes redan 2007 verkar Immanu El genom sitt driv stå stadigare än någonsin. De har gjort otaliga turnéer utomlands och den närmsta tiden kommer ägnas åt en lång rad spelningar både i Europa och Asien. När Claes beskriver den dedikation som genomsyrar låter det nästan maniskt.

“Efter att vi släppt *Bomben* kände jag inte alls att vi passade in i den standardiserade svenska hiphopen.” JERRE

MOFETA & JERRE

TILLBAKA SOM EN TAJTARE DUO

ORD: AMETIST AZORDEGAN

– Vi har en enormt stark sammanhållning först och främst, eftersom vi är fantastiskt goda vänner allihop. Och redan från början har väl jag gjort klart, tillsammans med de andra, att gör man det här, så är det det enda du gör. Allt det andra får pusslas därefter. Med den grundinställningen så tror jag att man får ihop det – då lägger man inte bara ner, då säger man inte bara att “ja, vi ger det ett halvår till”. Jag har väl mer eller mindre förstått att det är det här jag ska hålla på med och jag skiter nästan i om jag måste jobba extra eller inte riktigt vet hur det löser sig ekonomiskt framöver.

– Man blir ju lite mer av en alien för varje år. När jag var 19 år och vi släppte vår första platta var jag den strukturerade snubben, han som följde en plan. Nu har de som man växte upp med, som härjade runt i Thailand och knarkade på nån ö, börjat bli färdigutbildade, köpt lägenheter och skaffat barn. Som en vardagslivssituation så blir man ju mer och mer som en ... skit. Men det är en väldigt stor befrielse att ha insett att så länge man har de här känslorna för det man håller på med så behöver vi inte göra något annat.

Det är uppseendeväckande att någon som beskriver sig själv som en skit kan vara en femtedel av något så kristallvackert som Immanu El. På killarnas egengjorda video till nya låten *The Threshold* visas scener från deras vårturné. Under en scen står de vid en till synes livsfarlig slänggunga och en av dem, David Lillberg, vägrar åka med motiveringen att han älskar livet för mycket. Resterande medlemmar hoppar i stolarna – och överlever, om än i efterhand omtöcknade. Ett fint ögonblick som lite abstrakt fångar känslan av deras musik, men som framför allt glädjande nog ser ut att visa upp ett kollektiv som kommer att hålla samman i många år framöver ☺

Diskografi i urval

In Passage
(Border, 2011)

They'll Come, They Come
(Border, 2007)

UPPSTÄNDELSEN VAR STOR kring Mofeta & Jerre när de släppte debutalbumet *Bomben* förra året. Musikkritiker beskrev dem som ett av de mest lovande akterna inom svensk hiphop, och duon gav sig strax efter releasen ut på Sverigeturné med Promoe. Men sedan följde en tid som duon idag kallar för “baksmällan”. Mofeta & Jerre träffade GAFFA för att berätta om den prövning de tagit sig igenom för att realisera nya albumet *Briljanter & smaragder*.

– Efter att vi släppt *Bomben* kände jag inte alls att vi passade in i den standardiserade svenska hiphopen. Vi hade tillhörighetsproblem. Fansen hade vi, de fanns där, men det fanns egentligen inget musikläger som backade upp oss så det kändes hela tiden som att vi var på egen hand, berättar producenten och sångaren Jerre.

– Ja, vi hade en jävligt bra hajp inför första skivan och var peppade. Men sen var det som att verkligheten slog tillbaka lite. Vi kände inte att vi riktigt var där vi ville vara och jag kände mig personligen fångad i en ram om hur rap ska låta och vad låtarna bör handla om, säger rapparen Mofeta.

– Det var också så att vi jobbade med första skivan så pass länge att musiken inte hängde med vår utveckling. När vi släppte debutplattan var vi mentalt redan inne på annan musik, fyller Jerre i.

Det utanförskap killarna kände i den svenska hiphop-arenan gjorde att de bröt med sitt skivbolag och funderade på att

verka som soloartister istället. Mofeta hann till och med släppa en singel under eget namn.

– Vi är båda rätt hetlevrade och krångliga, säger Mofeta. Samtidigt är vi nära vänner privat och då kan det uppstå spänningar. Jerre ville producera åt fler artister och då funderade jag på om jag skulle gå solo, men sen kände båda två att det är roligt att göra musik tillsammans. Det känns skitbra att det blev vi två ändå.

– Det är fett att vara lojal mot varandra. Man ska inte ge upp för att det är lite tufft, och musiken vi gjorde sen är beviset på att det var värt att kämpa vidare. Men det där bakslaget fick mig att vilja utveckla vårt sound. Vi var ju rätt trötta på att köra våra spelningar och hela tiden känna att det vi gör inte riktigt är vi, säger Jerre.

Mognat som duo

Duon berättar att den baksmälla de gått igenom har inneburit en intensiv mognadsprocess och att det hörs på kommande albumet. De säger att nu har rappare och producent blivit en sammansvetsad duo.

– Jag har haft mer att säga till om beat sen och Jerre har haft mer att säga till om låtarnas tema och innehåll, berättar Mofeta. Vi har jobbat mycket tajtare ihop som två kompositörer kan man säga, och det tror jag har varit en stor mognadsprocess för oss. Jag har nog tidigare kanske bromsat ner Jerre i hans skapande och tänkt för mycket i hiphoptermerna, i loopar och så

vidare. Men den här gången har allt känts gjutet på något sätt, säger Mofeta.

– Det har såklart varit svårt att släppa garden ibland och låta den ene inkräkta på den andres utrymme, man behöver förtroende sinsemellan, säger Jerre. Men det har varit enklare att jobba med den här skivan när vi inte längre har tänkt på vår image. Soundet har blivit långsammare, skitigare och souligare, ja mera eget, och vi har gjort varit enklare att jobba med den här skivan vilket gjort att låttexterna har blivit mycket vassare. Låtarna är mer betraktande och samhällskritiska den här gången. Vi satsar inte på att sätta igång partyt utan det handlar mera om en storytelling. Vi ville göra någonting som berör.

– Ja vi har inte kört grejen med att försöka ta folk med storm, utan det har mera handlat om att visa vilka vi faktiskt är ☺

Diskografi

Briljanter & smaragder
(Pumpa Records, 2011)

Bomben
(Pumpa Records, 2010)

ALEKS SOULIG SOLODEBUT

ORD: FREDRIK THORÉN

FÖRRA ÅRET KÄNDE Aleks att han var tvungen att skriva om Fruängen, platsen där han växte upp. Tanken var att skriva om det som kännetecknade att bo på Röda Linjens ändstation. Men han kunde inte. Det blev istället en över åtta minuter lång uppväxtskildring om en mördad pappa, att dölja hur man mår, en Karate Kid utan Mr. Miyagi, hans mamma. *Fruängen* slutar med ett soulwailande och raderna “Jag kan inte vända om/Gå tillbaks/Dra tillbaks/Men ibland så känns det som/Ni är kvar”. Det är en jobbig låt att lyssna på. Den tog ett år att göra, och är den som sammanfattar varför Aleks behövde göra soloalbumet *Inte Längre Fiender*. Han hade inte kunnat skriva den tidigare.

– Jag var inte där jag är idag. Det enda jag fruktar nu är Gud för han har sett allt jag gjort, säger han.

Aleks, som är med i gruppen Highwon och gjort mycket med Ison & Fille, slutade runt 2007 med musiken en period på grund av personliga skäl. Han har jobbat mycket med sig själv sedan dess.

Hur var du förut?

– Jag var positiv, men jag hade lättare att peka på saker som var dåligt. Lättare att spricka,

vara lite drastisk. Kunde inte fokusera min energi. Det är därför det heter *Inte Längre Fiender*. Det är en kollektiv skiva. Familj och vänner tar mig framåt.

Aleks bästa sida har alltid kommit ut i Highwon genom hans känsla för beats och melodier. *Inte Längre Fiender* är på många sätt en svensk soulplatta som skriver om reglerna för hur en sådan ska vara förpackad. Mohammed Ali och Ison med flera gästar på skivan.

– Jag lyssnar inte så mycket på musik, säger Aleks och skrattar till. Jag lyssnar på allt jag känner att jag gillar, så det är bara kärlek.

Så du använder tiden då andra lyssnar, till att liksom skapa eget?

– Ja, exakt. När jag skriver en låt har jag ofta en känsla och så försöker jag få låten att fånga den. Jag är skitpetig. Versionen du får höra av skivan står det “Final Master” på, men jag håller på och mastrar om den just nu, säger Aleks.

– När jag skrev låtar back in the days med Highwon så hade jag allt i huvudet, nu jobbar jag lite annorlunda, och skriver ner direkt.

Highwon finns fortfarande, försäkras Aleks, han inte dock inte när de kommer släppa nytt material ☺

Bild: Saga Berlin

LET'S SAY WE DID PASSIONERAD INDIEROCK

ORD: JONAS APPELQVIST

ALLT BÖRJADE I KALMAR. Via otaliga band och en flytt till Stockholm utkristalliseras till slut Let's Say We Did, ett band bildat av barndomsvänner med en förkärlek

till indierock, så som den lät i händerna på Robert Pollard, Stephen Malkmus eller Lou Barlow i slutet av förra århundradet. Med en ep-trilogi i ryggen, släppta på

egna skivbolaget Nesna Records, är det således hög tid för fullängdsformatet, ett självbetitlat album delvis inspelat av Pelle Gunnerfeldt.

– Vi startade upp det här bandet 2008, efter att ha spelat ihop i en massa andra konstellationer, så det är väl dags att släppa album nu, säger sångaren och gitarristen Sebastian Fors när GAFFA ringer upp. Vad gäller influenser så låter vi helt enkelt som saker vi lyssnar på, svårare än så är det inte. Jag gillar amerikansk indierock, tidiga Pavement, vilket gör att det finns i Let's Say We Did. Men jag är också lika intresserad av det klassiska låtskrivandet, att få till en riktigt bra poplåt. Det är minst lika viktigt.

Genomgående för Let's Say We Did är också att det finns en DIY-stämpel på bandets förehavanden överlag – främst genom att man släpper skiva på eget bolag. Man frågar sig om det är ett kontrollbegär som ligger bakom sådana beslut.

– Nej, det kan jag inte påstå. Vi har hela tiden gjort allt själva och känner oss bekväma i det. Vi har även spelat in skivan själva, i vår replokal – bortsett från det som spelats in i Studio Gröndahl – och det är egentligen inget medvetet val. Det har bara blivit så.

Hur kommer det sig att Pelle Gunnerfeldt kopplades in?

– Vi hade spelat in hela skivan och skickade den till honom för mixning. Det slutade med att vi spelade in ett gäng av låtarna igen i hans studio. Det gick bättre än väntat och vi är väldigt nöjda med resultatet. Nu ska vi förhoppningsvis ut och spela på den här skivan och har planer på att åka till England efter nyår ☺

~ TEMA ~
EN NY VÄRLD

PEACE & LOVE

~ BORLÄNGE • 26/6 - 30/6 • 2012 ~

LARS WINNERBÄCK
SKRILLEX_(US) MELISSA HORN
ANNA TERNHEIM ENTER SHIKARI_(UK)
THOMAS DI LEVA EDGUY_(DE)
HARDCORE SUPERSTAR
HOFFMAESTRO DEPORTEES
MATTIAS ALKBERG HOVEN DROVEN
LABYRINT LASTKAJ 14 KAMCHATKA

Totalt över 150 artister och 70 forumdeltagare

Önska artister till 2012 på vår hemsida:

WWW.PEACEANDLOVE.SE

KÖP

BILJETT NU!

timbuktu

“JAG ÄR HÄR, JAG ÄR EVERY

Det har varit ett intensivt och framgångsrikt år för Jason Diakité. Timbuktus nakna berättande album *Sagolandet* följdes av turné, sommarprat och *Så mycket bättre*. December försätter på samma linje med konserter ända fram tills han läses in i Musikhjälpens bur. Gränsen mellan Timbuk och Jason suddas sakta ut. ORD: KLAS GRANSTRÖM BILD: CHRISTIAN ROTH CHRISTENSEN

DET KAN VARA svårt att förstå storheten bakom rapparen och producenten Kanye West om man fokuserar för mycket på det där superamerikanska självförtroendet som genomsyrar allt han gör. Ni vet det där gränslösa i hans artistskap och person, som gränslar över till en så grandios självbild att allt annat och alla andra blir oviktiga för Kanye i ljuset av honom själv. Men den där gränslösheten är också det man som lyssnare får svårt

Så vad har då Timbuktu gemensamt med Kanye West? Jag har följt svensk hiphop på nära håll i över tjugo år och egentligen aldrig sett någon svensk stjärna som kan mäta sig med Kanyes brutala ärlighet. Men om det är någon som kommer nära så är det just Timbuktu, i alla fall på senaste plattan *Sagolandet*.

Sakta men säkert transformeras den glada batterapparen från Malmö, som oftast studsar upp och ner på scenen och

“Jag har hamnat i slagsmål många gånger men är sjukt dålig på det. Jag har snackat mig in i många slagsmål, men också snackat mig ur minst lika många.”

att värja sig mot. Det finns liksom inget filter mellan privatpersonen Kanye Omari West, 34, och artisten Kanye West.

sjunger och hejar, till att bli mer ärlig, utan filter mot omvärlden. Det börjar kännas som att det Timbuktu berättar för sina tre bästa kompisar kan han snart lika gärna berätta för oss.

JAG ÄR DÄR WHERE”

RADIOPROFILEN

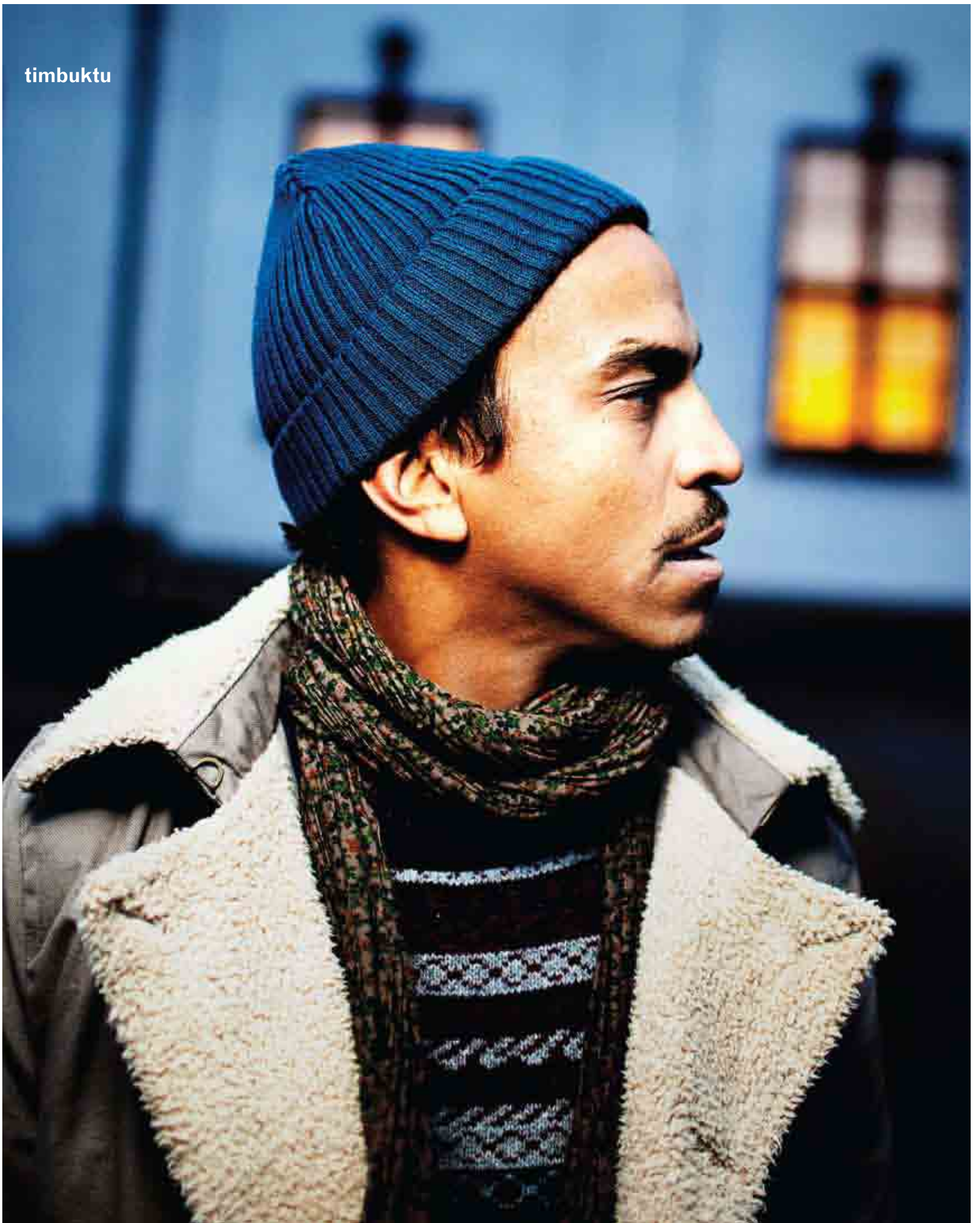
Som många av er vet är Timbuktu också en av landets mest populära radioprogramledare med program som *P3 Hiphop* och *Musikhjälpen* under bältet. Jason har precis bestämt sig för att ta en timeout från dagjobbet på Sveriges Radio.

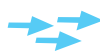
– Jag gillar verkligen radio men nästa år tar jag ett sabbatsår för att helt koncentrera mig på musik. Jag ska göra en sommarturné och sen ska jag skriva nytt.

Det blir första gången på elva år som han inte sänder radio. Jason fick ett erbjudande från SR som var ett heltidsjobb, och det var inte helt lätt att tacka nej.

– Då hade jag fått sätta musiken på låg värme och det ville jag inte. 2013 kanske jag tar heltidsjobbet, men inte 2012.

timbuktu

– Kul att du nämner Kanye på det sättet, säger Jason. Han har också inspirerat mig mycket. Han känns så jävla rak när han berättar att han är sexmissbrukare eller bara säger exakt det han tänker rakt ut. Det är faktiskt ganska befriande och det känns mycket fetare än att höra Rick Ross rappa att han har lavendelfärgade skor.

Efter all framgång med de tre första plattorna så har det alltså blivit mer och mer viktigt att just få berätta för Timbuktu. Oavsett om det handlar om LSD, heroin,

“Jag tror fortfarande att jag vill göra en renodlad hiphop-platta någon gång. Du vet en sån som 400 personer kommer att lyssna på, och göra tolvor och hiphop-singlar.”

eller om det handlar om familjen och styvpappan Roland som dog och hur Jason flydde från de käns-lorna.

Ta bara texten till låten *Allsång på gränsen*. Öppnings-spår på *Sagolandet*:

“19 år 1994 när min styvpappa dog å livet vände nästa sida
Syran var så ung å mamma så förkrossad
Jason på den tiden ja han kunde bara lossas
A,a,att jag inte brydde mig ett skit
Steget från hasch till roppar, tjack till heroin
Var så förvånansvärt litet i flykten från mig själv
Det sjukaste av allt är hur det fortfarande känns
Fick en snedtripp på LSD, tillvaron var hektisk
Ett inbrott i Stockholm man hamnade i häktet
Det var under dom dygnen polletten ramla ner
Fuck Kronoberg här skall jag aldrig hamna mer”

Det där hade Timbuktu inte vågat säga till oss när han var 25, gissar jag?

– Nej, aldrig. Då var jag mycket mer Timbuktu som skulle vara den coola rapparen och göra feta rim och visa den sidan. Det är ju den här typen av låtar man vill göra, en mer litterär pryl istället för att mest skriva texter om saker som hänt polare. Musiken måste bli en själv till sist, man kan inte vara Ghostface hela livet. Eller Raekwon. Det går kanske i USA men på svenska går det inte. Då får det vara på riktigt.

Musiken har sugit in Jason igen och det är åter så där kul att jobba att allt annat blir oviktigt.

– Jag tror fortfarande att jag vill göra en renodlad hiphop-platta någon gång. Du vet en sån som 400 personer kommer att lyssna på, och göra tolvor och hiphop-singlar.

Tvårtom mot vad många kritiker, inkluderat mig själv, kanske trott. Att nästa gång då slutar han rappa och bara sjunger visor över en gitarr.

– Den tanken har ju slagit mig också. Men jag fick ett litet uppvaknade efter att ha släppt *Tack för kaffet* (med Dregen, red anm.) som inte hade något med hiphop att göra. Efter den låten kom det fram kids på gatan och frågade vad jag höll på med. Vad är det här liksom? Att jag lämnat mina rötter. Då blev jag rätt ... jag tyckte de hade rätt. Det är ändå att rappa som jag gör allra bäst och jag har aldrig varit helt bekväm med att sjunga även om jag gjort många försök i studion med låtar som sen aldrig kommit ut.

Precis som för många andra artister i sin generation är albumformatet fortfarande viktigt för Jason. Kanske inte så konstigt då han har rötterna i ett 90-tal där de enda källorna till den amerikanska hiphopen i Sverige var några få skivaffärer, Yo MTV Raps! (om någon kompis hade parabol

eller kabelteve) och så Mats Nileskärs klassiska radioprogram Soul Corner.

– Det ligger mycket i det där att lägga ett helt år på att vara inne i samma grej, det händer något kreativt när man går in i arbetet på det sättet. Jag minns själv när klassiska plattor som *Daily Operation* med Gang Starr kom ut och man satt där i timmar och tittade på alla bilder i konvolutet. Jag tyckte Melachi the Nutcracker (medlem i Gang Starr Foundation, red anm.) såg så cool ut att jag undrade då man skulle få höra honom rappa. Musikbran-

schen har också varit jävligt förvirrade länge. “Nu går vi in i något nytt” säger de och så vill de gärna ta fasta på något de tror är det nya sättet att sälja musik. Men bolagen utgår inte från något kreativt då de inte själva är kreatörer, de går ofta på senaste trenden. Det där blir jag så trött på så det blir en anledning till att bara släppa album. I generationen under oss så kommer de säkert släppa albumet som format, men det där tror jag är omöjligt att släppa för mig.

Känner du dig som Timbuktu när du vaknar på morgonen? Eller är det som en annan person, en du kopplar på då du ska jobba?

– Ja, så är det nog. Man känner sig som Jason på morgonen och sen när man ska uppträda eller skriver i studion då är man den här rapparen som kallar sig som Timbuktu.

Vad skiljer dem då?

– Jag tror ju att det där mer och mer suddas ut. Jag är inte riktigt där än, men det kommer.

Begraver artistnamnet?

Jason berättar att han redan har funderat på att dumpa artistnamnet Timbuktu och köra på sitt riktiga födelsenamn. Hittills har han dock alltid ändrat sig. Jag förstår honom, när jag inte skriver journalistik så kallar jag mig för K-laz och skriver musik. Just namnet känns inte lika kul idag som 36-åring, som det gjorde där på fritidsgården 1992.

Jason skrattar åt min jämförelse.

– Haha, jag vet. Samtidigt vill man ju också fortsätta göra låtar som bara är sköna låtar. Sånt är ju också fett, det är inte det, men det händer saker när man blir äldre.

Vi enas om att det händer mycket mer med en efter 35 än vid 30. En slags melankoli som smyger sig in i livet.

– Det var det där som läckte in i plattan. Man känner att shit jag blev vuxen till slut fast jag aldrig trodde jag skulle göra annat än att köra på. Det är absolut fortfarande kul att leva, fast på ett annat sätt.

Apropå kul att leva. Som 19-årig och lovande rappare från Lund var Jason lite av en vildunge vilket också *Allsång på gränsen* handlar om. Sådant som kom med livet han levde då, när man skulle man göra saker som att vara ute mycket. Röka. Ha en tuff attityd. Andas hiphop. Men att vara bråkig passade honom dåligt.

– Jag har hamnat i slagsmål många gånger men är sjukt dåligt på det. Jag har snackat mig in i många slagsmål, men också snackat mig ur minst lika många.

Vad berodde det på? Man brukar veta när man tittar i backspegeln.

– Jag tror bara jag var jävligt kaxig. Jag ville inte heller ta någon skit, det var viktigt att ingen fick sätta sig på mig. Jag var jävligt överkänslig och sa gärna något kaxigt till-

baka. Då får man också springa snabbt eller stå sitt kast.

Funderar du någonsin på vart du hade varit i livet om du inte lyckats med musiken?

– Musiken har ju räddat mitt liv. Jag var inte alltid så vettig, även om jag har en stabil uppväxt och sympatiska och bra föräldrar. Det där betyder ju inte att man själv är så stabil. Jag hängde med många tokiga typer under många år, så antingen hade jag väl pluggat och skaffat mig ett vanligt jobb, eller så hade det gått illa. När andra bara tog droger eller hade brott som skulle vara det som utmärkte dem, så hade jag alltid musiken som tog mig till nya platser.

Överlevt scenskräcken

Det många inte vet om Jason är att han var väldigt blyg som ung. De första gångerna han uppträdde som Timbuktu inför en större publik stod han still mitt på scenen och tittade rakt ned i golvet. Han var tvungen att röka en spliff bara för att våga gå upp.

– Jag rappade på Lollipop samma år som Ghostface var där, det måste ha varit 1996 då jag hade släppt *Lifestress*. Jag körde innan Absent Minded (ADLs band på 90-talet red anm.) och var så osäker att ADL fick komma och putta ut mig till scenkanten. “Hey man, se dig om, ta in de som är här” sa han.

Så vad gör Timbuktu om 30 år? Kan man göra hiphop och rappa vid 66? Ingen vet ju riktigt det där. Petter och Dogge är bara 37 – och några äldre rapikoner har vi egentligen inte.

– Jag har också funderat på det där. En sak jag känner är att om jag får bli som Mikael Wiehe, då vill jag fortsätta vara artist. Kanske blir man gammal ihop med sin publik, det har väl Mikael Wiehe blivit? När jag spelar är det oftast kids från 16 till 27 och man undrar vart alla gamla fans tog vägen. Kanske är det många som vill att jag fortfarande ska låta som *MVH* (från år 2000, red anm.). Men vafan jag vill ju göra nya grejer. Men jag kommer i alla fall gå på rapkonserter när jag är 65, så mycket vet jag ☺

JASON DIAKITÉ OM ...

... SÅ MYCKET BÄTTRE:

– Jag var tvungen att släppa sargen och kunde inte längre göra musik som jag alltid gjort, här var det fria tolkningar på andras låtar och att bli intvingad i ett hörn. Att sätta sig in i E-types musikvärld var kul, för det är en värld jag känt att jag varit väldigt långt ifrån tidigare.

... KRITIK:

– Vafan, inte skriver de det att Bruce Springsteen måste göra något nytt. Men gör man hiphop så måste man det. Helicopters spelar alltid rock n roll, Hives gör samma grej. Många musikjournalister verkar inte kunna bedöma musiken utan recenserar mig som person istället.

... STUDION I DAKAR:

Som han just nu bygger ihop med den norska organisationen Plan (som håller i Fadder-galan i Norge). Jason var precis i Dakar och startade upp arbetet samt höll i en workshop för unga, lovande tonåringar i området som vill syssla med hiphop och rap.

– Hiphop är gigantiskt där nere. Till och med större än det är här, och då är det ändå sjukt stort här.

snow patrol

ETT FALLET IMPERIUM

Historiskt har rockmusik från Storbritannien ofta handlat, för såväl band som publik, om att ta över världen. Snow Patrol är ett av de största banden idag men har inte mycket annat gemensamt med föregångarna. GAFFA träffade dem i samband med utgivningen av deras nya album *Fallen Empires*.

ORD: ÖZGÜR KURTOGLU BILD: DEIRDRE O'CALLAGHAN

DET SOM SNABBT kom att kallas för britpop formades i rökmoln och av diverse droger framkallade högkreativa studiosessioner, som härjade lika fritt på de brittiska öarnas smutsiga klubbar och stora fotbollsarenor som på alla topplistor dedikerade för både försäljning av album och för singlar. När samma gäng bohemiska bråkstakar, som under början av 90-talet stod som kungar över en musikindustri hungrig efter större melodier, började förlita sig på att andra krafter ska leverera sångerna kvävdes skaparlägan väldigt snabbt och väldigt intensivt.

Musikalisk utveckling

Det "nya" gardet är sina förebilders kompletta motsats, en grupp aningen yngre män som utelämnar de storslagna gesterna från privatlivet och låter musiken föra talan åt dem istället. De lyssnar oftare på, och inspireras av, Pavement och R.E.M än det mer typiska valet The Beatles och Rolling Stones. Deras musik må röra sig i snarlika landskap som företrädarna i Oasis, The Stone Roses och Blur, men har bland bandmedlemmarna inte ens en glimt av samma inbillade förverkligade storhetsdrömmar. Gary Lightbody och Nathan Connolly funderar tyst bredvid varandra en kort stund innan de nickar instämman-

de, och förklarar vilka Snow Patrol är 2011, och varför de är det band de har blivit:

– Vi visste någonstans att där bandet är idag skulle föra med sig mer elektroniska drag utan att på något sätt släppa det vi har byggt upp i alla år. Så på *Fallen Empires* finns ett par två-tre spår som är, vågar jag säga, dansvänliga, säger Gary Lightbody och fortsätter:

– Jag har gått på klubbar i 15 år och deejayat överallt i världen, spelat hiphop och techno och electro, allt möjligt egentligen. Det har ständigt varit en del av mitt vuxna liv och alltid funnits i bakgrunden i vår musik.

Snow Patrol är inte bara en vital del av den "nyare" (om det nu går att kallas för ny efter aktivt musicerande sedan 1994) generation rockband som växt tyst och försiktigt, låtit andra influenser sippra in och påverka lagom mycket, till ett väldigt omtyckt band i kölvattnet av de tidigare bandens framgångar. De är också ett band som låtit andra spilla tid och energi på kontroverser eller på att ge tabloider något att skriva om. Framför allt är Snow Patrol till stora delar från Nordirland, och har gått igenom nästan hela sin karriär utan att beröra de tveklöst svåra förhållanden som måste ha följt åtminstone tre av fem medlemmar under uppväxten i ett land i ständigt konflikt.

– Det är ingenting vi pratar om ofta, säger Nathan Connolly. Alla hanterar ju såna saker annorlunda och har olika definitioner av vad en hård uppväxt innefattar egentligen. Det ligger väl lite

Nathan Connolly och Gary Lightbody avfärdar något medvetet politiskt ställningstagande i musiken.

– *Fallen Empires* handlar mer om att två olika imperium aldrig kan leva samtidigt,

“*Fallen Empires* handlar mer om att två olika imperium aldrig kan leva samtidigt”

i vilka vi är kulturellt, ofta låter vi det bara vara.

Kan bara finnas ett imperium

Det vore enkelt att se *Fallen Empires* som en inblick in i världspolitiken och hur västvärldens samhällen mår idag signerad Snow Patrol, att albumtiteln och vissa spårnamn anspelar på ämnen med en möjlig samhällskritisk krydda. Men både

ett måste falla för att ge plats åt det nya. Och den tanken, den idén, berör inte geografiskt och härskarvärlden som det kanske verkar, utan mycket mer om hur det är i relationer, hur det är på det personliga planet. Ett imperium kan inte överleva inträdet av ett annat, även i det vardagliga livet, så även inom kärlekslivet, avslutar Gary Lightbody ☺

OASIS-INHOPPARE

Kopplingen till brittisk gitarr-rocks gyllene år och guldgossar är ständigt närvarande för alla som nått en respektabel nivå av framgång och spelar på utsålda arenor – en gruppering Snow Patrol bekvämt tar plats i och ofta kan ses axla ledarrollen.

– Vi spelade i Oasis ställe på en festival något år sedan när de bit för bit började crackelera, och blev duktigt utbuade till en början när vi försökte oss på att spela deras låtar istället, som en sorts kompensation. När publiken till slut började komma igång så blev det roligare för dem, de började sjunga för full hals, och det blev till slut den bästa spelningen vi gjort. Men att någon ska ersätta Oasis, eller R.E.M. för den delen som betyder mycket mer för oss ... vad vore poängen med det? Varför ska det ens behövas, eller eftersträvas? Vi kommer aldrig att vara Oasis eller R.E.M. Vi älskar dem bägge, men vi är och kan bara vara Snow Patrol.

IMAGINAERUM
WORLD TOUR 2012
HT: WWW.NUCLEARBLAST.DE

"A truly magical rollercoaster-ride through all those emotions that make life worth living"

"'Imaginaerum' is NIGHTWISH's finest and most diverse album to date - it's truly spell-binding!"

New Album! IMAGINAERUM

Ltd. 2CD-Digipak in slipcase incl. poster, 2LP picture vinyl in gatefold, 2LP clear vinyl in gatefold, CD and download available!

Out now!

Shirts available @ www.NUCLEARBLAST.de

The new Single! STORYTIME

Ltd. CDS-Digipak, 10" white vinyl in gatefold, 10" dark blue vinyl in gatefold and download available!

Still available!

DEATHSTARS

OUT: NOW!

THE GREATEST HITS ON EARTH
MUSIC STYLE: INDUSTRIAL METAL

Ltd. CD in O-Card incl. 2 brand new songs and download also available!

Including 2 brand new songs!

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
ISSUE 102 (10) is available now!
Nuclear Blast - Deschtrasse 40 - D-73071 Bietigheim - Germany
M: +49 7141 29602 Fax: +49 7141 29604 www.nuclearblast.de

WARNER MUSIC

BAND INFOS, MERCHANDISE AND MORE:

WWW.NUCLEARBLAST.DE
WWW.FACEBOOK.COM/NUCLEARBLASTEUROPE

NUCLEAR BLAST MOBILE APP
FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!

Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at
<http://road.ie/nuclearblast> FOR FREE
or scan this QR code with your smartphone reader!

kate bush

KATE BUSHS KÄNSLA FÖR SNÖ

För första gången sedan 90-talet talar den annars tystlåtna Kate Bush med svensk media. GAFFA fick en exklusiv pratstund med en av de största ikonerna på den brittiska musikscenen under de senaste 35 åren. Anledningen är hennes första album med nya låtar på sex år, *50 Words For Snow*.

ORD: OLE ROSENSTAND SVIDT
BILD: JOHN CARDER BUSH

"HEJ, DET ÄR Karen från EMI. Vill du göra en telefonintervju med Kate Bush imorgon?"

Ja tack, hemskt gärna. GAFFA har försökt att få till en intervju med Kate Bush varje gång hon varit skivaktuell – vilket hon bara är med åtskilliga års mellanrum – men alltid fått nej som svar. Kate Bush håller en låg offentlig profil och ger bara ett fåtal intervjuer, och när det inträffar, så står de brittiska medierna först i kön.

Fram tills nu och denna intervju med den stora ikonerna. Kvinnan bakom odödliga klassiker som *Wuthering Heights* och *Running Up That Hill* och som är en inspirationskälla för ett hav av artister, från Tori Amos till Rufus Wainwright. Anledningen till uppståndelsen den här gången är Kate Bushs nya, tionde studioalbum, *50 Words For Snow*, hennes första med nya låtar sedan 2005 års *Aerial*. Ett album som kom efter en tolv år lång paus. Den senaste tiden har Kate Bush dock varit ganska produktiv. I maj gav hon ut *Director's Cut* med omspelningar av låtar från de två albumen *The Sensual World* (1989) och *The Red Shoes* (1993) – två skivor vars ursprungliga digitala ljud hon inte var helt tillfreds med.

Denna gång gäller det dock helt nyskrivna låtar. Blygsamma sju i antalet, men som i återgållning varar mellan sju och 14 minuter och har allesammans, som albumtiteln antyder, snö som en övergripande ram. Till exempel titelspåret, där

ordet "snö" sjungs på 50 olika sätt, Elton John-duetten *Snowed In At Wheeler Street*, där ett tidigare kärlekspar blir insnöade tillsammans, eller *Wild Man*, en låt om den avskyrda Snömännan.

Snö är stämmingsfullt

Så är tiden inne för intervjun. Avtalet lyder: Kate Bush ringer upp torsdagen den 3 november klockan 16:45. Dock är telefonen helt tyst vid denna tidpunkt, och en viss nervositet sprider sig i intervjuaren. Är det något som är fel?

Precis klockan 17 ringer telefonen, naturligtvis från ett hemligt nummer. I luren hörs Kate Bushs stämma, som är nästan lika karaktäristiskt välartikulerad och melodisk som när hon sjunger:

– Hej Ole, det är Kate Bush. Du får ursäkta så mycket för att jag låtit dig vänta. Jag hade visst fått fel nummer till dig ...

Det gör inget, vi är vana vid att vänta i år på dina skivor.

– Okej, haha.

Var ringer du ifrån? Hemifrån?

– Ja, jag är hemma. (Kate Bush bor på landet i byn Sulhamstead 75 kilometer väster om London, red anm.).

Hur är vädret där du är?

– Det är ganska ... vintrigt, grått och kallt.

Snöar det?

– Nej, inte än.

Din nya skiva har snö som ett genomgående tema, hur kommer det sig?

– Det kom egentligen helt av sig själv. Jag har under en tid gärna velat göra ett album med vinter som tema. Då jag fick

idén om att skriva med snö som ram, kom låtarna till mig ganska lätt. Det fanns så mycket att skriva om. Jag tycker att snö är mycket stämmingsfullt. Men det är inte någon julsjaka, poängter hon lite extra.

Klimatförändringar är ju ständigt på tapeten nu för tiden, har även det varit en inspiration?

– Egentligen inte, men vi har haft några hårda vintrar i England de senaste åren, och det har inspirerat mig, så indirekt kan man säga att det har varit en faktor.

Kan du berätta lite om titelspåret? Du har fått Stephen Fry (engelsk skådespelare med mera, red anm.) till att citera ordet snö på 50 olika sätt, både genom en rad metaforer och genom att säga ordet på flera olika språk.

– Det är faktiskt flera hemmagjorda ord också, det är ett försök till att skapa en vänskaplig parodi på några existerande språk. Man säger ju att eskimåerna har osedvanligt många ord för snö (för övrigt något av en myt enligt lingvister, red anm.), och den idén var jag fascinerad av, att man kan ha riktigt många ord för bara en sak. Och därför ville jag skapa mina egna 50 ord för snö.

Inte någon perfektionist

Låtarna på din nya skiva är mellan sju och 14 minuter, varför så långa låtar?

– Jag tycker om tanken på en längre låtstruktur, att berätta en historia över

längre tid och genom olika stadier i låtarna. Jag vill gärna låta historien breda ut sig under vägen, och skapa en längre resa för lyssnaren.

Låtarna är också övervägande lugna och nedtonade, varför har det blivit så?

– Det vet jag inte, de bara var så när de kom ut, skrattar Kate.

Av vilken anledning tar det så lång tid mellan dina album?

– Jag har i alla fall inte arbetat långsamt under de senaste två åren, skrattar Kate till svar. Det har bara blivit så. Det kan till viss del bero på vad jag har varit med om under åren. Jag blev mamma mellan *The Red Shoes* och *Aerial*, och i några år lade jag större delen av min tid på annat än musiken.

Är du perfektionist?

– Nej, det tycker jag inte. Det finns saker som jag vill och försöker att uppnå, och ibland tar det längre tid. Men konst är ofta som mest intressant när det inte riktigt är perfekt, när det är lite fult i kanten, och det tycker jag att min skivor är.

Hellre design än konserter

Du har bara turnerat en gång i ditt liv, 1979, och du har inte spelat live sedan 80-talet. Varför gav du upp, och kan vi förvänta att få se dig live i samband med släppet av denna skiva?

– Saken är den att jag gärna vill tillbringa mer tid med min familj, och det skulle vara svårt för mig att turnera. Jag har inga planer på livespelningar, men jag njöt av turnen 1979 väldigt mycket; det var en fantastisk upplevelse. Men med åren har jag använt tiden till produktionspro-

cessen i studion, och fått dåligt med tid över till att turnera. Jag har blivit en "recording artist" istället för en som spelar live.

Men du kan ju bara göra en enskild konsert eller några få, om du inte vill ut på en riktig turné.

– Jo, men jag skulle fortfarande vara tvungen att lägga mycket tid på att repa, och det skulle vara en dålig affär. Det skulle kosta en förmögenhet, som man aldrig skulle få igen. Jag gillar verkligen att göra skivor, och jag gillar verkligen att samarbeta med visuella konstnärer omkring design. Designen på mina skivor är en förlängning av att skapa albumet för mig nu, och det är något som jag tycker mycket om.

Du har status som något av en ikon och har inspirerat otaliga musiker, bland annat några som själva har blivit betydande artister, exempelvis Antony och Björk. Hur känner du inför den rollen?

– Haha, jag känner mig i alla fall inte som en ikon, det kan jag lova dig. Men jag är extremt hedrad. Som konstnär hoppas du på att någon tycker om det du gör, att du lyckas beröra människor – och det är en stor komplimang att inspirera andra som också är konstnärer.

Måste vi vänta i sex år på ditt nästa album? Eller tolv år?

– Det är verkligen frustrerande att det tar så lång tid mellan mina skivor, det är absolut inte med mening. Den här skivan kom

egentligen till rätt snabbt, och jag tycker faktiskt om att arbeta snabbt. Jag har redan idéer till ett nytt album, men nu behöver jag en paus eftersom jag har jobbat väldigt intensivt under de senaste två-tre åren.

Efter en kort paus avslutar Kate artigt intervjun.

– Jag tror att jag måste börja med nästa intervju. Det har varit riktigt trevligt att prata med dig, och jag är väldigt ledsen över att du fick vänta.

Det är okej, det var ett nöje att få tala med dig.

– Detsamma, och jag hoppas att du får en bra, och snöfull vinter ☺

KATE BUSHS FAVORITER

Du har inspirerat otaliga musiker. Vilka artister lyssnar du själv på just nu?

– Jag får erkänna att jag inte har lyssnat särskilt mycket på musik det senaste, eftersom jag varit så upptagen med mina senaste skivor. Men jag älskar Elbow; Guy Garvey har en fantastisk röst. Adele har också en otrolig röst, det är fantastiskt att hon har så stor framgång, det är härligt att en engelsk kvinna har tagit världen med storm. Jag har inte hört hennes nya album, men de låtar som jag har hört är underbara. Det finns mycket bra musik där ute. Jag tycker att vi lever i en väldigt kreativ tid.

FRÅGTVIS OCH

När vi träffar Sophie Zelmani är det stundtals oklart om det är GAFFAs Mats Almegård som intervjuar artisten, eller om de bara sitter och snackar om artistens nya album *Soul* över en öl.

ORD: MATS ALMEGÅRD

SOPHIE ZELMANI KOMMER in på Kvarnen i stickad tröja, boots, scarf runt halsen och något som liknar en cowboyhatt (fast brättena är inte vinklade). Hon ser mer ut som hon är mer redo för en tur till stallet, än för en sväng till Södermalms gamla klassiska ölhall. Vi säger hej, hon nickar mot min cykelhjelm:

– Vågar du cykla i stan, är det inte läskigt, säger hon och inleder därmed frågorna till undertecknad.

Efter att jag svarat på det och om hur en Brooklyn Lager smakar (jag har valt den och Sophie bestämmer sig efter ett par frågor för att prova också), slår vi oss ner och börjar prata om Sophie Zelmanis nionde skiva sedan debuten 1995. Ny skivan heter *Soul*, och jag frågar henne om vad hon lägger in i begreppet soul.

– Jag har redan fått den frågan och jag har försökt tänka ut ett svar, men jag vet inte. Jag brukar välja en låt och jag tänkte ta den där.

Hon trycker pekfingeret på texthäftet som ligger framför oss på bordet. Det pekar på låten *My Soul Remembers*.

Varför blev det inte den då?

– Det kändes snyggare att korta ner det.

Så det är inte att du lyssnat på soul och influerats av den musikstilen?

– Nej det kan jag inte säga, men när vi spelade in skivan var det några gånger som vi tyckte det låt souligt, fast min version av soul då. Åh, jag vet inte. Det är ett snyggt och viktigt ord.

Så om det inte är soul, vad har du influerats av?

– De vanliga, Bob Dylan och Leonard Cohen. Jag gillar också Nick Lowe. Luigi Tenco lyssnar jag mycket på just nu.

Lyssnar du mycket på musik när du spelar in egna skivor?

– Jag gjorde inte det förut, för jag fick så dåligt självförtroende, men nu har jag lyssnat på favoriterna utan att känna så.

Så med åtta album i ryggen vågar du lyssna på musik?

– Kanske det.

Lyssnar du någonsin på dina egna skivor?

– Förutom när vi spelar in eller repar inför turné? Nej. Fast det händer att jag inför att jag börjar på ett nytt album sätter mig och lyssnar. Lite för att peppa mig själv och känna att "jag kan det här", jag kan göra ett album till. Nej, jag lyssnar på andras musik. Hela tiden, det blir så tyst annars. Hur mycket lyssnar du på musik själv då?

Massor.

– Vad lyssnar du på?

Väldigt blandat. Mycket elektroniskt, men också artister som Miles Davis, PJ Harvey, Neil Young, tidiga Springsteen.

– Åh Neil Young är en av mina favoriter också, och Springsteen. Jazz borde jag

djupat arbetsrelation. Han lägger ner sin själ i det och jag har aldrig känt något behov av att fundera på hur det skulle låta med en annan producent. Det är inte det jag bryr mig om. Det är som ett lyckligt äktenskap. Det är få människor som man har en så nära relation med. Men folk kanske undrar.

Nej, tror du?

– Jag vet inte. Men kanske. Någon kanske tycker att man ska byta producent efter varje skiva. Men det tycker inte jag.

Det är lätt att föreställa sig att ni jobbar rätt ordlöst nuförtiden. Att ni bara kör?

– Jag brukar sitta och spela upp lite nya låtar och då börjar han spela in. Sedan fyller han i och spelar med och redan där har vi fångat en känsla och sen är det bara att försöka behålla den.

Hur självbiografisk är din musik? Ta My Daughter från nya skivan, handlar den om dig och din dotter?

– Allt jag skriver är såklart en blandning av biografiskt och påhittat. Det blir så, allt

också att man ska acceptera dem som de är. *Hade du inte gjort det utan att intala dig det?*

– Det är så lätt att vara hård mot sig själv. Den första skivan kan jag exempelvis verkligen inte lyssna på.

Men du är väl tacksam för den? Always You var ju en dunderhit.

– Jag är glad för skivan, den har lagt grunden. Men det är så länge sen. Jag var så liten då. Sen började det på allvar. Vilken låt tycker du förresten bäst om på nya?

Story Of Us.

– Jaha.

Vilka är vi i den låten?

– Det är ett par som ... ja, som trodde att de var förälskade och så räckte det inte så länge. Men det handlar inte om mig. Varför gillar du den?

Det är ett skönt driv i den. Den har lite upptempo fast ändå inte.

– Det är enda låten där texten är skriven efter melodin. Det brukar komma parallellt.

“Musiken är det sannaste i mitt liv. Det finns mycket längtan och drömmar i den.”

verkligen lyssna mer på. Men vad är det du gillar med elektronisk musik?

Ljuden, tror jag mest.

– Ok.

Du lyssnar inte på det?

– Nä, men jag kanske skulle gilla det om jag försökte. Jag har nog bara inte varit intresserad. Men vad ska jag lyssna på då?

Testa Junior Boys. De gör singer-song-writerpop fast på synthar.

– Ok. Junior Boys. Ska kolla det.

Byter aldrig producent

Det har gått ett drygt år sedan Sophie Zelmanis förra skiva *I'm The Rain*. Hon säger att hon hade "ängan uppe" och ville fortsätta skriva. Låtarna kom till henne och hon ville in i studion. I vanlig ordning har hon samarbetat med Lars Hapali som producerat och spelar på skivan. Inspelningen skedde i Hapalis studio som är inrymd i en gammal skola på landet utanför Ystad.

Vad har samarbetet med Lars Hapali betytt för dig som artist?

– Allting. Vi har känt varandra sedan debuten och det är vi som gör det. Det går inte att skilja på oss känns det som. Jag är väldigt tacksam för samarbetet. Alla år som vi har jobbat tillsammans har verkligen för-

blandas. Jag tror du kanske reagerar för att det står "dotter"?

Ja, så är det nog.

– Men samtidigt är det nog en rätt allmän låt. Vem skulle inte behöva säga sådär till sina barn?

Sophie Zelmanis många fans brukar prata om det äkta och personliga i hennes musik. Att hon har en närhet som samtidigt är något skygg och tillbakadragen. Det gör att många lyssnare har funderat på vem hon är och hur mycket av det hon skriver som baseras på hennes eget liv.

Kan man lära känna dig genom att lyssna på din musik?

– Nej, det tror jag inte. Inte känna. Men samtidigt är musiken det sannaste i mitt liv. Det finns mycket längtan och drömmar i den. Men lära känna? Nej, tycker du det?

Nja, jag tror nog inte det. Men det verkar finnas många som lyssnar efter Sophie Zelmani mellan raderna i dina låtar.

– Det tar jag som en komplimang i så fall.

Hur känner du för dina äldre skivor då? Är de som dagböcker för dig?

– Man ska inte ångra något. Livet var annorlunda när jag gjorde dem. Jag var en annan och det speglar skivorna. Det gör

Du skriver texter när du spelar gitarr?

– Ja, inte allt kanske. Det hinner jag inte. Men definitivt. Men här var melodin först.

Jobbar du mycket med orden efter eller före du spelar in?

– För mig är det viktigt att få ut exakt vad jag vill ha sagt. Jag använder ofta enkla ord, men de är viktiga. Det måste

PERSONLIG

“Hade jag råd skulle jag anlita Anton Corbijn hela tiden.”

– Anton Corbijn kontaktade skivbolaget. Jag tror att han hade sett en video med mig. Han ville ta bilder till andra skivan. Jag visste inte vem han var och var allmänt motsträvig. Vi var på Gotland och hade semester, så han fick komma till huset vi hyrde. Han bodde hos oss några dagar och visade sig vara världens finaste människa. Bilderna blev jättefina. Det är flera år sen vi hördes. Hade jag råd skulle jag anlita honom hela tiden.

säga exakt vad jag tänker på. Ibland använder jag ord som inte går att använda i just en sån konstruktion eller i en sån betydelse. Lasse brukar säga åt mig då. Det är irriterande.

Ändrar du i texten då?

– Ja, någon gång ibland, men jag blir lite besviken. Ibland tänker jag att jag får sjunga som jag vill.

Kan inte sjunga på svenska

Vi fortsätter prata texter och hur det verkar som att Bob Dylan bara kan spruta ur sig texter av hög klass. Eller om hur det är när en text bara stämmer.

– En textrad kan verkligen drabba en. Jag tycker om att läsa texter. Det är väldigt viktigt, hur man än tolkar dem.

Läser du mycket litteratur, rentav poesi?

– Jag har precis börjat läsa mer poesi. Det är skönt. Jag har aldrig gjort det förut.

Vad läser du?

– Just nu läser jag Claes Andersson. Jag börjar bli nyfiken på poesi. Jag börjar förstå.

Läser du mest på svenska?

– Ja.
Du har aldrig funderat på att sjunga på svenska?
– Nej! Det går inte. Det finns ett enormt motstånd. Melodierna blir helt skeva när jag har försökt. Jag är avundsjuk på de som kan sjunga på svenska.

Så det handlar mer om musikaliteten i engelskan snarare än att det blir för utlämnande med svenska?

– Ja så är det nog. Men det säger mig inget när jag skriver på svenska ©

redaktionen korar årets album

GAFFAs samlade skribenter har tittat tillbaka på året som gått och tillsammans korat de bästa albumen. Musikåret 2011 är präglad av många spännande utgivningar i olika genrer och det blev en tuff omröstning. Skribenternas personliga listor kan du läsa på GAFFA.se.

Här är årets 30 bästa album enligt GAFFA-redaktionen:

BON IVER

Bon Iver (4AD / Playground)

1

År 2011 fann vi det vackraste i tystnaden. Det mest vibrerande i det dynamiska. Justin Vernon visste precis vad vi ville ha och han gav oss en skiva som aldrig kommer att blekna bort. Ett album som på vissa håll tvingar lyssnaren att hålla andan, bara för att inte missa ett enda ljud, en enda detalj.

Om *For Emma, Forever Ago* var ett virrvarr av känslor födda ur smärta från separation, från ensamhet och från en rädsla för att börja om från noll, är *Bon Iver* i sin tur fullvuxet, starkt, stolt och som spritter av livsglädje. Det är en varm titt bakåt i tiden på något som aldrig kommer tillbaka men som alltid kommer vara en del av en själv. Fröet Bon Iver sådde med sin

tysta debut är idag ett vackert träd som redan står i full blom, med grenar som växt ut från indie-musikens folk-, pop- och rockklutningar och medgörligt givit plats åt allt som Justin Vernon med sitt band vill att Bon Iver ska vara. Och om *Bon Iver* är bara en enda sak är det makalöst vackert.

FLEET FOXES Helplessness Blues

(Bella Union / Cosmos)

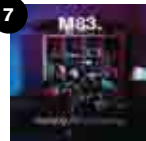

Fleet Foxes får mixen av country, folkrock, blues, amerikanska söders folksjäl och

vismusik att kännas mytisk igen. Där sagoberättandet och stämmorna har fått nytt liv, där tar *Helplessness Blues* vid. Det här är något att lyssna på när saker för ögonblicket går för fort. När det är dags att stanna upp och fundera igenom beslut.

M83 Hurry Up, We're Dreaming

(Mute / Playground)

En ny känsla att fånga, en ny explosion att upptäcka. En ny plats att drömma sig bort till.

Hurry Up, We're Dreaming innehåller de drömska digitala shoegaze-landskapen från *Dead Cities, Red Seas & Lost Ghosts*, det massiva syntmanglet från *Before the Dawn Heals Us* och en glimt av poplåtarna från förra albumet *Saturdays=Youth* i ett. Det är ett album för den tålmodige att älska.

INVASIONEN Saker som jag sagt till natten

(Columbia / Sony)

Dennis Lyxzén och hans hantlangare i Invasionen har på nya skivan laddat om med

ett ytterst passande postpunksound. Isiga klanger blandas med värmen i melodierna och musiken som redan i höjd med förra albumet *Hela världen brinner* var sprängfylld med smittande vass punkedge får en extra dimension och lyfter en bit till över marken.

WOLVES IN THE THRONE ROOM

Celestial Lineage (Southern Lord /

Sound Pollution) Med *Celestial Lineage* avslutar Wolves in the Throne Room en skivtrilogi. En

fantastisk sådan som påbörjades med 2007 års *Two Hunters*. Deras abstrakta toner befinner sig ute i naturen bland regnsvåta löv, kraftiga rötter och uråldrig moss. Gruppen ritat upp egna, helt nya gränser vid SunnO))s utkanter. *Celestial Lineage* är något mer än musik. *Celestial Lineage* är en mörk men trygg plats.

FUCKED UP David Comes to Life

(Matador Records / Playground)

Om du länge googlat 'vildsint rockopera' utan att ha fått den träff du suktat efter. Om du

ofta känt att någon borde albumifiera Kurosawas *Rashomon*. Om du gillar glödlampfabriker, psykologiska spratt, existentiella frågor och kärlekshistorier och vill ha det ackompanjerat med aptung hardcore-punk. Då är 18-spåriga *David Comes to Life* skivan för dig de kommande åren framöver.

PJ HARVEY Let England Shake

(Island / Universal)

I *The Glorious Land* sjunger Polly Jean Harvey om att Englands och USA:s åkrar är plöjda av

marscherande fötter och stridsvagnar. I *The Words That Maketh Murder* hänger bortsprängda armar i träden och döden är överallt i *All and Everyone*. Albumet *Let England Shake* är en uppgörelse med krigsmakternas våld som inte väjer, men rymmer samtidigt flera sidor än de direkta och brutala spåren av massakrer och bombanfall.

ANNA JÄRVINEN Anna själv tredje

(Stranded / Universal)

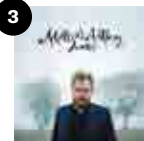

Det finns få artister som kan fånga in känslöstämningen lika väl som Anna Järvinen.

Hennes språk är ojämförligt, säreget och känns så befriat från klyschor som det överhuvudtaget går. Varje ord och frasering skänker något ovärderligt till låten, lägger grunden och säger något om den ständiga kampen inuti, mellan sorg, längtan, uppbrott, försoning, förhoppningar och drömmar. *Anna själv tredje* visar upp allt.

MATTIAS ALKBERG Anarkist

(Teg Publishing / Playground)

Det här är både en bok och ett album. Men också så mycket mer. Även om Mattias Alkberg föredrar

de första tagningarna och improvisationsmomentet framför omtagningar bär *Anarkist* på så mycket skiftningar och detaljer att hälften vore nog. *Anarkist* är samtidigt ett uppvaknande och det yttersta beviset på att skildringar från en medelålders man med barn, ansvar och kärlek kan vara nog så intressanta även 2011.

SKRIET Det beslutande organet

(Novoton / Border)

Tyckte man att Skriets debut var alltför rå, kan man sluta läsa här. Uppföljaren *Det beslutande*

organet är nämligen en än mer trasig och sönderslagen historia. Men det här är inte kritik. Tvärtom. Det här är en hyllning. Det handlar om hjärta och smärta, kärleken är långt ifrån alltid vacker, och Skriet formulerar upplevelsen träffsäkrare och stämmningsfullare än någon annan svensk grupp.

ARENABOLAGET I LINKÖPING PRESENTERAR

KAPTEN RÖD

Fredag 13 januari, Konsert & Kongress

JEDWARD

Onsdag 25 januari, Konsert & Kongress

DAVID BATRA

Fredag 10 februari, Konsert & Kongress

MIKAEL WIEHE

Onsdag 15 februari, Konsert & Kongress

ANNA TERNHEIM

Fredag 9 mars, Konsert & Kongress

ARENABOLAGET
I LINKÖPING AB

Följ oss på Facebook.com/Arenabolaget

För alla bokningar, biljetter och info kolla in www.arenabolaget.se

ANNA TERNHEIM THE NIGHT VISITOR

TURNÉ:

19 Jan Göteborg, Lorensbergsteatern (utsålt)	22 Feb Paris – Frankrike
20 Jan Göteborg, Lorensbergsteatern	23 Feb Paris – Frankrike
25 Jan Bergen, Sardinien	24 Feb Zürich – Schweiz
26 Jan Haugesund, Festiviteten	25 Feb Bern – Schweiz
27 Jan Oslo, Rockefeller	28 Feb Växjö, Konserthuset
28 Jan Drammen, Drammens Teater	29 Feb Halmstad, Halmstad Teater
30 Jan Stockholm, Rival (utsålt)	1 Mars Lund, Mejeriet
31 Jan Stockholm, Rival (utsålt)	3 Mars Borås, Folkan
1 Feb Stockholm, Rival	4 Mars Vara, Konserthuset
2 Feb Sigtuna, Sigtuna Folkhögskola	7 Mars Helsingfors, Tavastia
3 Feb Västerås, Konserthuset	8 Mars Örebro, Conventum
4 Feb Norrköping, Flygeln	9 Mars Linköping, Konsert & Kongress
5 Feb Karlskrona, Konserthusteatern	10 Mars Karlstad, CCC
9 Feb Malmö, Palladium	14 Mars Uppsala, Konsert & Kongress
11 Feb Köln - Tyskland	15 Mars Skövde, Stadsteatern
12 Feb Hamburg –Tyskland	17 Mars Eskilstuna, Lokomotivet
15 Feb Berlin – Tyskland	18 Mars Gävle, Konserthuset
16 Feb Berlin – Tyskland	28 Mars Sundsvall, Spegelsalen
17 Feb München – Tyskland	29 Mars Östersund, Gamla Teatern
19 Feb Frankfurt – Tyskland	30 Mars Umeå, Folkets Hus
21 Feb Freiburg – Tyskland	31 Mars Luleå, Kulturens Hus

TV DECEMBER:

15 Dec – SVT/P3 Musikhjälpen
16 Dec – TV4 Svenska hjältar
17 Dec – TV4 Nyhetsmorgon
20 Dec – SVT Gomorron Sverige

PRESS:

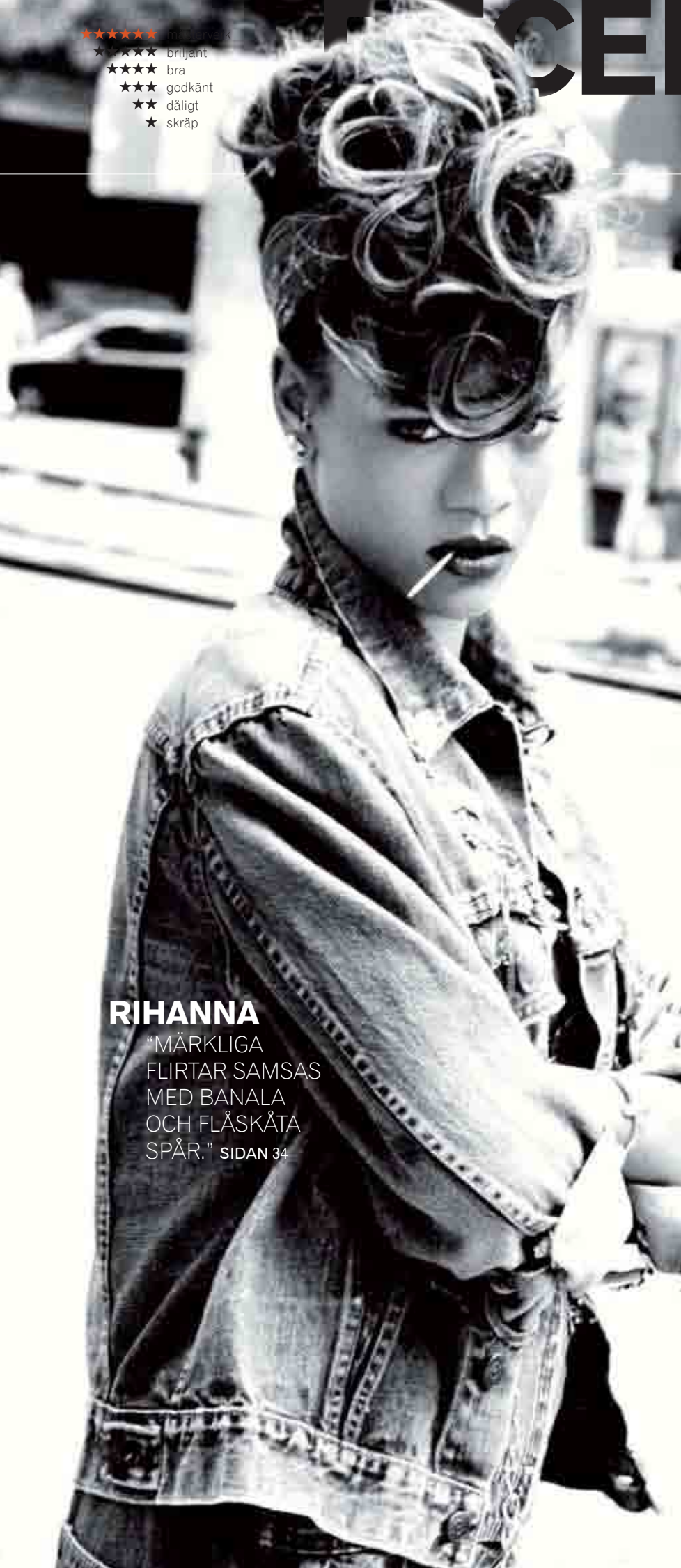
Dagens Industri
Expressen
Svenska Dagbladet
Dagens Nyheter
Nöjes Guiden

annaternheim.com
thenightvisitor.com

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC

- ★★★★★ mästerverk
- ★★★★★ briljant
- ★★★★★ bra
- ★★★★ godkänt
- ★★★ dåligt
- ★ skräp

RECENSIONER

RIHANNA

"MÄRKLIGA FLIRTAR SAMSAS MED BANALA OCH FLÅSKÅTA SPÅR." SIDAN 34

ALBUM

- Aleks
- Frida Andersson
- Arzt+Pfsch
- ASAP Rocky
- Azure Blue
- The Beach Boys
- Black Cobra
- Kate Bush
- Common Creature
- Cradle Of Filth
- The Culture In Memoriam
- Kimya Dawson
- Dead Skeletons
- Drake
- Ewert and the Two Dragons
- Geike
- Heartless
- Sivert Høyem
- I Am Hunger
- Etta James
- The James Cleaver Quintet
- Kriget
- Labyrinth
- Laponia
- Marit Larsen
- Let's Say We Did
- London Philharmonic Orchestra
- Ida Long
- Håkan Ludvigsson
- Mofeta & Jerre
- Peaking Lights
- Peter Dinklage och folk
- Rammstein
- Rihanna
- The Roots
- Sepalcure
- She & Him
- Snow Patrol
- Souldrainer
- Stress
- The Splendor
- Tiny Boys
- Turbowolf
- Tycho
- Venom
- Freddie Wadling
- Brian Wilson
- Amy Winehouse
- Wise Blood
- Wooden Wand
- Patrick Wolf
- Xhin
- Sophie Zelmani

DVD

- All Tomorrow's Parties
- Creation Records
- Efterklang
- Placebo
- The Rolling Stones
- Slipknot

DEMO

- Joachim Dahlberg
- Horrible Houses
- The North
- Jonatan Rolfer
- Skiller
- Jonathan Undhagen

● Recensionen finns på GAFFA.se

ALEKS

Inte längre fiender

(Hemmalaget / Cosmos)

★★★★★

Svensk soul med gatuattityd.

Det är i och med den här skivan soul på svenska blir reell för en yngre generation storstadfolk.

Det här är svensk soul med gatuattityd. Aleks står på asfalten när han

skildrar kärlek, samhälle, vemod och humor. Albumet bjuder på downtempo soul på bak-tunga beats och filmiska produktioner. Här blandas den klassiska soulens karaktärsdrag med ett elektroniskt sound, och helheten fungerar lika bra på dansgolvet som till dina ensamma nätter.

Aleks debuterar med mognad i låtskrivandet och är något av en refrängkung. Hans stil och den säkerhet med vilken han på spår efter spår skapar tydliga melodier för tankarna till den framlidne Nate Dogg. Aleks kännetecknas av en makalös tajming som sångare. Han är känslig för beatet och jobbar med temposkiften och mikroskopiska nyanser i sången som både framhäver och ändrar ordens betydelse, han verkar tänka som en rappare. Aleks trycker genomgående på rätt knappor och framkallar känslor tills du blir knäsvag.

Ametist Azordegan

AZURE BLUE

Rule of Thirds

(Hybris / Border)

★★★★★

Suddig pop som sätter silverkant på tillvaron.

Washed Out, The Sound of Arrows, Neon Indian, JJ, Chad Valley och Toro Y Moi. Listan över artister som under det gångna året dränkt drömska syntarrangemang

och urtvättade trummor i ändlösa reverber kan göras lång. Tobias Isakssons soloprojekt Azure Blue sällar sig till samma skara. Definierar man bra musik utifrån originalitet är det här följaktligen ointressant. I ärlighetens namn intresserar det nog inte heller dem som kräver tonsäkerhet, fyndiga texter eller smarta ackordföljder. Bedömer man däremot musik utifrån mer eteriska värden, säg hur kroppen reagerar eller hur tomt det känns när albumet tystnar, då rekommenderas *Rule of Thirds* varmt. Det finns nämligen en ogripbar men samtidigt tydlig kvalitet här – en varm och ärlig känsla, som fyller rummet och omsluter lyssnaren likt svagt parfumerat badkarsvatten. Isakssons musik har helt enkelt en förmåga att sätta silverkant på tillvaron. Allt blir lite trevligare medan *Rule of Thirds* ljuder. Skärpan i tillvarons vassa kanter blir softad, på något sätt.

Fredrik Franzén

KATE BUSH

50 Words For Snow

(Fish People / EMI)

★★★★★

Vackra pretentioner.

Att ordet "prentiös" faktiskt innehåller ett par positiva synonymer är bortglömt efter att forkortningen

"pretto" börjat kastas mellan hipsters på Södermalms fik som om ordet brändes. När något blivit stämplat som pretentiöst har det också förlorat allt värde.

Ordet går definitivt att applicera på Kate Bushs första album på sju år (bortsett från *Directors Cut* där hon gjorde covers på sig själv). Och det krävs nog någon av Bushs kaliber som uppnått en viss kultstatus för att skivbolaget ska säga "Visst kan första låten vara tio minuter, andra elva och den tredje trettio, inga problem". Med andra ord är *50 Words for Snow* inget du kommer skråla till med duschmunstycket i handen. Den kräver tålmod. Utgångspunkten är det till leda använda talesättet att eskimåer har 50 ord för snö, och därefter har hon hittat på egna varianter. Titelpåret består av att en gammal man räknar upp dessa ord som exempelvis kan lyda *Eraserdust*. Våldigt Kate Bush, alltså.

Men lyckas man ta sig förbi ovanstående utan att fantisera ihop elaka parodier så finns allt vackert kvar, som även det är typiskt Kate Bush. Kvar är hennes dramatiska röst och det tidlösa pianospellet. Just tidlös är ett nyckelord för skivan, som ständigt strävar efter att uppnå ett slags icke-tillstånd att sväva runt i. Ofta är det ganska behagligt, undantaget när Elton John bräker med i *Snowed In at Wheeler St*.

Bild: Trevor Leighton

Jack Hildén

GAFFA REKOMMENDERAR • INRIKES

Fyra skivor som under de tre senaste månaderna har skickat GAFFA på ★ tripp

Immanu El In Passage

(And the Sound Records)

Immanu El har drivit ut till havs. Debuten var ett postrock-album på molniva, uppföljaren togs ned till marken med tydligare popstrukturer – och det är en underdrift att säga att *In Passage* infriar beskrivningen med sin åter ökade rymd, lek med ambienta ljud och samtidigt enorma driv. Att den västkustbelägna kvartetten, vars gitarrist Per seglat med Göteborg, påverkas av omgivningens kulisser står glasklart.

Albumet är inte bara tolv spår som tillsammans utgör en samling minst sagt spretigt komponerad men stabilt underhållande klubbmusik, eller oerhört potent remixmaterial. *I Love You, Man* är inte ett gäng singlar som släpps för att en i taget ta över klubb efter klubb, det är ett album som tillsammans vill ta över alla klubbar samtidigt.

Rebecca & Fiona I Love You, Man

(Universal)

Albumet är inte bara tolv spår som tillsammans utgör en samling minst sagt spretigt komponerad men stabilt underhållande klubbmusik, eller oerhört potent remixmaterial. *I Love You, Man* är inte ett gäng singlar som släpps för att en i taget ta över klubb efter klubb, det är ett album som tillsammans vill ta över alla klubbar samtidigt.

Midaircondo Feat. Michala Østergaard-Nielsen Reports on the Horizon

(Twin Seed Recordings / Playground)

Musiken centreras kring Michala Østergaard-Nielsens trummor och percussion. Midaircondo fyller på med elektroniska och akustiska klang. Musik växer fram långsamt, långsamt. Klangfigurer upprepas om och om igen och växer över till något nytt. Fascinerande musik som kräver fullständig koncentration från lyssnaren.

När många andra band lägger hinkvis med pengar på nostalgisynthar lägger Sound of Arrows krutet på ett samarbete med mainstreamprofessorn Richard X. Resultatet: fruktansvärt bra popmusik, hela tiden på vippen att tippa över till den oljningsbara platta ytan. Men det händer aldrig. Det är bara snyggt.

The Sound of Arrows Voyage

(Conquest / Border)

När många andra band lägger hinkvis med pengar på nostalgisynthar lägger Sound of Arrows krutet på ett samarbete med mainstreamprofessorn Richard X. Resultatet: fruktansvärt bra popmusik, hela tiden på vippen att tippa över till den oljningsbara platta ytan. Men det händer aldrig. Det är bara snyggt.

Det är bara snyggt.

COMMON CREATURE

Daydreamers

(Eclipse Music / PLU)

★★★

Plockig kammarmusik med konstnärligt motstånd.

Jag vill trycka in Sarah Riedels och Joonas Kuusistos banddebut någonstans mellan pop och jazz. Genren är något som till exempel Gruff Rhys har sysslat med – med

skillnaden att hos Rhys finns melodier. I Common Creatures värld hittas mest ljud. Som om Joonas Kuusistos bashals var en trätrappa som någon gång på gång ramlar ner för, rullande över tonerna huller om buller.

Det här är nio låtar med samma sorts ljudbild: plockig och flummig kammarmusik med motstånd, en otillgänglighet som inte sällan förknippas med konstnärliga kontexter. Musik som kan tänkas spelas på kulturcaféer för pretton som tror att bara för att något är svårt är det också bra.

Kompositionen förlitar sig rysligt mycket på Sara Riedels förment sköra och skeva röst. Man förstår snabbt vad dess syfte är: fånga och beröra. Därmed sluter den sig också till ett redan befintligt kluster av poptjejer som till exempel Regina Spektor, Nerina Pallot och Martha Wainwright, om än mer åt jazzens och konstmusikkens håll. Ett slitet musikaliskt grepp som känns ohyggligt gjort, och heller inte hissar intresseflaggan särskilt högt.

Christian Ploog

THE CULTURE IN MEMORIAM

Rest In Pieces

(A Westside Fabrication)

★★★★★

Tredje skivan är lika viktig som den är vacker.

The Culture In Memoriam's *Rest In Pieces* kombinerar det pojktigt oregeliga som finns hos band som Bad Cash Quartet och Libertines med sårbarheten och folkreferen-

terna hos exempelvis Bright Eyes. Det är nästan omöjligt att inte fastna i Viktor Håkanssonns bräckliga röst, i synnerhet kontrasterna hos den – ibland euforiskt studsande, i nästa sekund hjärtskärande sorgsen. Lika svårt är det att värja sig från de stundtals genialiska arrangemangen med körer, stråkar och handklapp på precis rätt ställen.

Men TCIMs främsta trumfört ligger varken i instrumentering eller en perfekt ackordföljd. Det ligger inte i Håkanssonns röstregister, utan i orden. Trots att det var hela fyra år sedan sist, har det politiska budskapet varken tappat färg eller glöd. "I know slavery never ended/ 'cause sister/ we just got bigger cages" hör vi i *Sisters* och med tredje skivan följer många fler ställningstaganden och slagkraftiga berättelser. Så, lyssna en gång till. Noga. För det du hör då kommer vara lika viktigt som det är vackert.

Andrea Arvidsson

”Avskedet tar form genom en röst som är mörkare än någonsin.”

JACK HILDÉN OM ETTA JAMES: *THE DREAMER*

D-L

DRAKE

Take Care

(Young Money / Universal)

★★★★

Knappast originellt men på en helt annan nivå.

Är Drake först med att ägna sig åt det så idiotiskt döpta "emo-rap", egentligen? Nej. Är hans förmåga att förmedla hans innerligaste känslor och mest personliga reflektioner överläg-

set bäst? Nej, långt ifrån. Är det Drake tillsammans med en minst sagt imponerande gästlista skapat på *Take Care* banbrytande och originellt? Nej, faktiskt inte. Men, sättet han håller sig på, självförtroendet han visar upp, anpassningen till alla olika stämningar och framförandet på albumets bästa låtar är på en nivå många andra inte kan nå i dagsläget, eller överhuvudtaget.

Att det är Lil Wayne som är mentor till denna kille, som på sitt andra album allra första rader i fullständig hybris felaktigt hävdar att han totalägde allt och alla under 2010, råder det på gott och ont ändå inga som helst tvivel om. Men precis som sin chef före honom tilläter Drake att alldeles för oinspirerade moment tar plats på sitt album. För många låtar famlar omkring i blindo för ofta för att tillsammans kunna vara sådär fantastiskt som Drake själv vill tro att hans album är.

Özgür Kurtoglu

EWERT AND THE TWO DRAGONS

Good Man Down

(Adore Music / Border)

★★★★

Mjukt böljande pop i The Corals fotspår.

Författaren Sofi Oksanen och Kristian Luuk är de första associationerna som dyker upp i huvudet när jag tänker på Estland. Tallinkkvartetten Ewert and the Two Dragons utökar mina

estländska musikaliska referenser med ungefär hundra procent.

Good Man Down, deras album nummer två är inte alls oävet och påminner om The Corals smärkärva pop. Bandet går ut starkt, öppningstrippeln (*In the End*) *There's Only Love*, titelspåret och *Jolene* (nej, inte en Dolly Parton-cover) är starkast på skivan. Men även om den inledande toppen inte följs upp av lika ihållande och höga höjder, undantaget *The Dodos*-trummande *Sailor Man*, så är bandets allvarsamma och nedtonat böljande musik fin lästlistan igenom. Stämsången sitter som den ska, melodierna är välkomponerade och lyssnandet blir aldrig tråkigt, även om skivan som helhet hade vunnit på en strykning av den långsamma och odynamiska *Falling*. Det är lätt att trivas i Ewert and the Two Dragons mjuka melodier.

Björn Schagerström

SIVERT HØYEM

Long Slow Distance

(EMI / EMI)

★★★★

När en man gör laget.

Om inte Sivert Høyem varit sångare i Madrugada skulle de blivit ett rockband i mängden. Gruppens ursinne och råhet är skräddarsydd för Sivert Høyems ursinniga

och råa röst. I rätt element blir han en olyckligt kär djävul som vrålar från underjorden. På boten, men inte uppgiven.

Som soloartist har han snart kommit upp i samma mängd skivor, *Long Slow Distance* är nummer fyra, men mycket är sig likt. Tack och lov skulle mycket av materialet utan problem höra hemma på en Madrugadaskiva, vilket kanske säger mest om sångarens och låtskrivarens påverkan på bandet. Han brister fortfarande ut i headbangande, metalinfluerade riff och skriker lungorna ur sig. Men i linje med de tidigare soloskivorna som stundtals ligger nära folkmusiken, lugnar han ner sig och kontemplerar över faderns död. Eller låter synten tala.

På många sätt är det också en norsk skiva, möjligen skandinavisk. Inspelad i Oslo. Sjungun på engelska, men de karga övergivna låtarna som växer till något så mystiskt som naturen, signalerar liksom något annat.

Jack Hildén

I AM HUNGER

Oidium

(Snapping Fingers Snapping Necks /

Sound Pollution)

★★★★

”Du-har-hört-det-förr-musik” i ny tappning.

Visst har det gjorts förut. Men frågan är om utförandet varit lika stiltigt som Trollhättans I Am Hunger? På debuten *Oidium* gör inte bandet det lätt för sig och stundtals är

musiken svårplacerad. Det innehåller dock en dos av dagens moderna metal med blinkningar åt Refuseds hardcore.

Trots att det går att skönja en modern ljudbild och ett långväga norrländskt arv i *Death Row* eller *Arms Tied/Haven* är det inte slätstruken metalcore. Bandet lyckas nästan att bemästra greppet med rensång i refrängerna fullt ut. Istället för att gå efter mallen "aggrovers/brygga/rensungen refräng/breakdown" fyller den en funktion som inte känns malplacerad utan bidrar till ett mer emotionellt intryck och stundtals påminner om Christian Lindeskogs (Blindside) tidiga stämma. *Raised to Hate* är ett tydligt exempel på detta då låten presenteras sparsmakat och lågmält innan den briserar i ett inferno av ångest och uppgivenhet. Lagg på ett vackert solo och gråtkalaset är ett faktum.

Tomasz Swiesiac

ETTA JAMES

The Dreamer

(Universal Music)

★★★★

Trots allt ett värdigt avsked.

Det är svårt att se folk åldras, det gäller inte bara föräldrar och farföräldrar. Lika ovärdigt känns det att se Muhammed Ali få hjälp att äta. Människor vi vill känna till på toppen,

inte annars. Etta James fyller 74 år och hälsan har tagit ut sin okuvliga rätt. *The Dreamer* ska bli bokslutet. Som tur är rör hon sig i genrer passande veteraner. Soul- och jazzdrottningar har mer rätt än andra att sitta och jäsa på sin tron och dra ut på tonerna. De har rätt att låta hest nonchalanta utan att ta hänsyn till vad som är hippt och rätt just nu. *The Dreamer* låter som att allt ställt stilla sedan hennes storhetstid på 60- och 70-talet.

Men eftersom man har i bakhuvudet att detta är sista gången blir det inte särskilt sorgligt eller ovärdigt. Snarare en tribut till det som varit, en sammanfattning av en lång karriär utan att det kallas "Best of". Avskedet tar form genom en röst som är mörkare än någonsin. Den brer ut sig i låtarna som kan kallas ytterst långsam, men ganska groovy blues.

Jack Hildén

LET'S SAY WE DID

Let's Say We Did

(Nesna Records / Cosmos)

★★★★

En lättmålt och i vissa partier högtintressant debut.

Efter en ep-trilogi och otaliga harvande spelningar runt om i Europa i allmänhet och i Stockholm i synnerhet ser Let's Say We Dids fullängdsdebut morgonljuset som

en efterlängtdad förstfödd bebis. Och det är väl så dags, efter diverse hyllningar i musikbloggar där liknelser med Ryan Adams, Pavement och andra storheter haglat kring bandet.

Let's Say We Did intar i sina sämre stunder formen av ett såvligt The Strokes eller en färglös efterapning av svenska indieband på 90-talet, som Wannadies eller Brainpool. Det har hörts miljoner gånger för – anonym poprock som saknar avstamp.

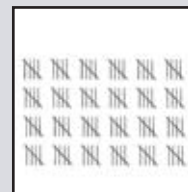
I sina bästa stunder, däremot, möter bandets lo-fi-profil en nästan vemodig känsla som klädsamt flyter in i amerikanskt känslospel anförda av Sebastian Fors klanderfria sång. Den dämpade känslolohistorien *Blue Skies* är en av debutens höjdpunkter.

Så, Let's Say We Dids förstfödde är fortfarande något för trubbig för att nå ett ännu högre betyg, men består alltså av 33 trevliga minuter. En fin debut, trots allt.

Hans Larson

GAFFA REKOMMENDERAR • UTRIKES

Fyra skivor som under de tre senaste månaderna har skickat GAFFA på ★ tripp

120 Days 120 Days II

(Voices of Wonder / Sound Pollution)

Om normmännen på sitt självbetitlade album från 2006 bröt av sina pulserande låtar efterhand går de

på *120 Days II* ett steg vidare, bokstavligt talat. *Lucid Dreams – Part I* går över till *Lucid Dreams – Part II*, och så vidare. Det bultar på med tekniska finesser. Man hör Lindströms fjordisco samtidigt som man hör krautrockens insteg i nutiden.

Meshell Ndegeocello Weather

(Naive / Playground)

Nu aktuell med sitt nionde album är det en äldre och tryggare Ndegeocello vi möter. Med intensiv när-

varo rör sig hennes själfulla, djupa stämma viskande över de enkla melodierna. Producenten Joe Henry bidrar med en folksensibilitet, och en varm, tät och intim produktion. Musikaliskt rör de sig mellan jazz, funk, rock och hänförelse folkpop.

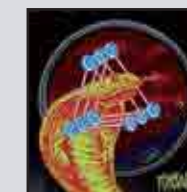

ASAP Rocky LiveLoveASAP

(RCA Music Group)

ASAP Rockys oansträngda Harlem-rap blandad med ett mer melodiskt Houston-sound är lika sjabbig

och rännsten som fräsch, och framförs lika ofta i helsvarta luvtröjor som i kläder med inslag av gälla neonfärger. Det är lika oldschool som nyskapande med lika många blinkningar till den klassiska sydstatshoppon som till M.I.A.s alternativa elektroniska toner.

Turbowolf Turbowolf

(Hassle Records)

Turbowolfs kompakta Black Sabbath-inspirerade jetbränslerock kan redan på låg volym få tapeterna

att lossna. Det ödslas inte tid på någon onödigt strängonani utan det är effektfulla muskelriff med ett par lager av dra-ått-helvet-attityd som driver skivan in i ljuvligt headbanger-vänligt territorium.

MOFETA & JERRE

Briljanter och smaragder

(Pumpa Records / Universal)

★★★★

En helt pånyttfödd och sammansvetsad rapduo.

Möt en ny Mofeta & Jerre. Tempot är i överlag lägre än vad duon bjudit på tidigare, rappen har en mer varierad flow och rimstruktur och soundet lutar mer åt soul. Det är tydligt

att rapparen Mofeta och producenten Jerre har gått igenom en mognadsprocess som låtskrivare, textförfattare, musiker och musikerpar och blivit en mer sammansvetsad duo.

De verkar ha släppt garden både gentemot varandra och lyssnarna, det är märkbart att de låter varandra ta mer plats. Jerres många instrument, melodier och sång får breda ut sig ordentligt och landa i jammande, och funken i botten av produktionerna får de långsamma spåren att svänga. Mofeta har aldrig levererat så personliga låttexter och tar tid på sig att i varje låt berätta en historia och måla bilder, vilket gör varje spår till ett eget kapitel.

Helheten är inbjudande. Man får lust att slå sig ner hos Mofeta & Jerre ett tag. Det här är en skiva med längre livslängd som man nog återkommer till med mellanrum.

Ametist Azordegan

PEAKING LIGHTS

9E6

(Weird World / Playground)

★★★★

Skevt, flummigt och något för refererande.

Man får anta att Aaron Coyes och Indra Dunis är förälskade i musikalisk skevhet. Disharmoniska klanger, lågbudget-trummaskiner och halvdana ekon

kantar nämligen den musik de gör tillsammans under namnet Peaking Lights. De har tagit ett ostrukturerat grepp om krautarvet och blandar upp det med lite dub och försiktig reggae. *All the Sun That Shines* skulle kunna vara inspelad i utkanten av Kingston i slutet av 70-talet.

Det bestående intrycket av Peaking Lights är att deras musik är sepiafärgad och murrig med ambitionerna att vara retro och nostalgi. Tyvärr låter det lite för kartlagt för att det ska kännas naturligt. Referenserna är i många fall viktigare än hur respektive låt blir. Men samtidigt finns det några riktiga godbitar på 9E6 – som *Hey Sparrow*, vars osentimentala lån från Beach Boys känns mäktigt trippiga.

Mats Almegård

RIHANNA

Talk That Talk

(Def Jam / Universal)

★★★★

Märkliga flirtar samsas med banala och flåskåta spår.

Visst säljer Rihanna miljoner skivor i en tid då det borde vara helt omöjligt. Visst säljer hon ut arenor världen över, och kommer undan med att ställa in två av tre spelningar i Sverige

bara för att sedan fortsätta vidare på sin turné runt Europa som om ingenting har hänt. Visst jobbar hon med Jay-Z lite när hon vill snarare än tvärtom, och har en pågående musikalisk utbytesromans med Drake som skapar hits lika ofta för henne som för honom, och visst gör det henne hyfsat eftertraktad även utanför popkretsar.

Det är självklart att det betyder något att Rihanna jobbar med Calvin Harris, The-Dream, No I.D., Chase & Status på ett album som dessutom samplar The xx och obegripligt nog Metallica. Men ändå är *Talk That Talk* en enerverande och banal samling låtar, en som vid alldeles för många tillfällen är pinsamt och flåsig överkåt utan att vara det minsta sensuell, där alla positiva bidragande faktorer gästerna borde kunna tillföra vrids till något platt och lamt så snart de faller under Rihanna-namnet.

Özgür Kurtoglu

SEPALCURE

Sepalcure

(Hotflush)

★★★★★

Soul från framtiden.

Dubstep. Det som en gång var en hyfsat unison rörelse, har idag vuxit ut i ett otal olika riktningar, vilka egentligen inte har så mycket mer än namnet gemensamt. Vi har artister

som Desolate, som troget återskapar de stämningar och ljud Burial placerade på kartan. Vi har Shackleton, som mest verkar vilja skrämmas. Vi har Katy B, som förvandlar schabrak till pop. Vi har Mount Kimbie, som dekonstruerar och vrider och vänder på beståndsdelarna. Och så har vi de där som bara är ute efter att släppa ett så fett bas-dropp som möjligt, som till exempel ... Britney Spears.

Sepalcure tillhör snarast den ... vad blir det ... fjärde kategorin. De plockar isär och bygger ihop till något varmt, intensivt självfullt och ofta otroligt svängigt. Paraply-beteckningen 'elektronisk musik' känns i sammanhanget missvisande. Det här är snarast soul från framtiden.

Fredrik Franzén

THE ROOTS

Undun

(Def Jam / Universal)

★★★★★

Varje steg framåt är ett steg till något nytt.

Vilka vägar finns det att vandra för ett band som i över 20 år med allt de gör gång på gång höjt ribban, tystat kritiker, fastställt att ingenting annat än att vara allra bäst är tillräckligt? Vad finns kvar för The Roots att göra, med sin musik eller sina berättelser, för sig själva och för den hiphop-genre de så många gånger har räddat och försvarat? Under de två år som bandet medverkat i tv har de också hunnit jobba med Joanna Newsom och Monsters of Folk, skrivit hela album tillsammans med Booker T. Jones samt Betty Wright, vunnit Grammys för ett gäng soul-covers, och skapat ett mörkt konceptalbum som är lika bra som det allra bästa de tidigare skapat.

Undun låter som ingenting annat inom hiphop idag, det låter som ingenting annat som skapas överhuvudtaget idag, men låter exakt som, och bara som, ett alster endast The Roots kan komponera. Det kan knappast finnas en större komplimang än det, att till och med när ramarna för längesedan

sprängts loss från det de försökt låsa in och komprimera, när varje steg framåt är ett steg till något nytt, så låter det fortfarande som något utan like. Det finns bara ett band som The Roots. Och vi, alla vi som ägnar så stora delar av våra liv åt att hitta någonting vackert i en alltmör betydelslös och jolmig kulturvärld, alla ni som går på konserterna och fortfarande köper skivorna och sjunger med i varje låt, ska alla vara väldigt tacksamma att denna gåva till musiken fortfarande orkar dokumentera sina tankar och tonsätta sina drömmar.

Özgür Kurtoglu

SHE & HIM

A Very She & Him Christmas

(Double Six Records /

Playground Music)

★★★★

Väl utförd men ändå rätt meningslös julskiva.

Underligt hade det varit om 2000-talets främsta konnässörer av amerikansk 50-talspop, She & Him, inte hade släppt en julskiva. För blir något mer amerikanskt och retro än, till exempel, Leroy Anderson's *Sleigh Ride* eller Brenda Lee's magnum opus *Rockin' Around the Christmas Tree*? Så *A Very She & Him Christmas* är därför inte speciellt uppseendeväckande i sin blotta existens; till skillnad från Aimee Mann's desto mer förunderliga julskiva *One More Drifter in the Snow* som skapades en del outreda frågetecken hos undertecknad när den släpptes för fem år sedan.

Har man någonsin sett en film med Zoëy Deschanel (förslagsvis *500 Days of Summer*) är det svårt att inte bli lite förälskad. Ett faktum jag ältar så fort jag får minsta anledning till det. När Deschanel sockrar in Brian Wilson's *Christmas Day* aktualiseras förälskelsen. För det låter fruktansvärt bra, och att M. Ward dessutom stryker omkring i kulisserna, med guran i högsta hugg, försämrar inte precis saken.

Däremot kan varken Ward eller Deschanel sockra in ett existensberättigande av *A Very She & Him Christmas*. Visst är låtarna lite omarbetade och har en tydlig, kvalitativ, karaktär av She & Him, men någon verklig mening kan jag inte finna när duons sound redan är så daterad till den specifika tidsepoken att originalen fortfarande låter snäppet vassare. Fast med tanke på Aimee Mann's relativa succé med sin julskiva verkar fokus inte ligga så mycket på innehållet som namnet på omslaget.

Andreas Fällman

AMY WINEHOUSE

Lioness: Hidden Treasures

(Island / Universal)

★★★★★

Ett eftermäle värdigt en blivande ikon.

Det har skrivits otaliga spaltmeter om den brittiska sångerskan och hennes tragiska bortgång i somras. Nu har även branschen fått säga sitt, i och med släppet av *Lioness: Hidden Treasures*, vilken sammanställts i samarbete med Winehouses familj och producenterna tillika nära vännerna Salaam Remi och Mark Ronson. Den självklara frågan för en postum utgivning som denna blir naturligtvis; är det ett sätt för bolaget att mjölka ut det sista ur en karriär som fick ett alltför tidigt slut, eller en hyllning värdig hennes musikaliska gärning?

Lioness: Hidden Treasures är långt ifrån ett desperat försök till en sista utgivning. Den bjuder på smakprov från hela hennes karriär, allt från tidiga demos och covers, till inspelningar färdigställda strax innan hennes död. Urvalet är måhända föga överraskande, men behandlat med stor respekt för hennes integritet som artist och människa och vittnar om hennes bredd som såväl sångerska som låtskrivare. Winehouse rör sig tryggt genom 60-talspastisher, hjärtskärande soulballader och mjukaste jazz. Det egenskivna, tidigare utgivna, materialet präglas av hennes karaktäristiska ärlighet och svarta humor.

Som förväntat går en helhets känsla något förlorad i ett album som detta. Kanske är det också det mest kärnfulla sättet att porträttera en komplex artist och person. Framförallt återställer det henne som en talangfull musiker, som trots en kort och turbulent karriär, vilken i media ofta över-skuggades av hennes missbruk, gjort ett permanent avtryck i pophistorien.

Maria Stacke

SOPHIE ZELMANI

Soul

(Epic / Sony)

★★★★

Det ska räcka med en viskning.

Jag funderar ofta på, men kommer aldrig till skott med, att göra en spelista vars enda syfte är att jag ska somna. Något att dåsa bort till framför flygplans- eller tågfonstret, och medan landskapen drar förbi blir ögonlocken tyngre. Problemet med de flesta artister och band är att de då och då blir uppspelade och dänger till med högt tempo. Till och med Simon & Garfunkel spelar *Bye Bye Love* och Fleet Foxes är inte bara vacker stämsång i skymningen.

Tur är väl det, för det skulle bli tröttsamt. Och det är väl just det, att Sophie Zelmani verkligen går att lita på. Till spellistan skulle jag markera hennes karriär på datorn och lägga in rubbet. Hon förlit sig på de avskalade arrang-

emangen, på att rösten ska vara så nära mikrofonen att varje gång läpparna separeras går det att uppfatta. Det ska räcka med en viskning. *Soul*, producerad av gamla vapendragaren Lars Halapi, är inget undantag. Snarare slår hon ett ännu tyngre slag för sitt sound genom att låta *All About You* och *My Soul Remembers* pågå uppemot tio minuter. Visst är det modigt, ungefär som att stålla sig naken på en scen och be publiken att tycka om vad de ser. Svaret för mig kommer lätt och nästan automatiskt. Fint.

Det vore att underskatta Zelmani som låtskrivare att hävda att det tar slut där, att låtarna inte är annat än sövande. Här finns exempelvis en torr sorts humor i texterna, som i singeln *Free Now*. Det klingar väl med vemodet. Men ofta känns hon lite för nöjd med det faktum att allt hon rör blir fint, istället för att välta stativet när hon nu ändå står där, längst fram på scenen.

Jack Hildén

SNOW PATROL

Fallen Empires

(Polydor / Universal)

★★★

Lättsmält och okomplicerat i vanlig ordning.

Snow Patrol placeras lätt och ofta av de som vet bättre i kategorin tråkig musik för tråkiga människor som lever tråkiga liv. Roten till blekheten kan finnas i frånvarandet

av risktagande, de spelar ett säkert och okomplicerat spel. Lättsmält pop i sina olika stadier av storhet, tempo och melankoli, som har en tendens att förlora sin klang efter juttioelfte gången. Samma enkelspåriga snällhet och Gary Lightbodys extremt tama röst kan visst fylla ut ett 14 spår långt album, fortfarande. Intressant nog är det de två instrumentala låtarna som visar sig mäktigast, då bandet tillät sig själva att ta ut svängarna en aning.

Ett fel många gitarrbaserade indiepopband gärna gör när de vill avancera är att slänga in lite klubbiga beats. Mer ofta än sällan blir det Mix Megapop av hela kalaset, hitten *Called Out In The Dark* är ett praktexempel. Men allt är inte en jakt på nya *Chasing Cars*, mustiga titelspåret *Fallen Empires* bevisar att Snow Patrol faktiskt inte är totalt oinspirerande. Synd bara att det inte blir mer.

Josefin Bagge

SOULDRAINER

Heaven's Gate

(ViciSolum Production / Sound Pollution)

★★★★

En våldsamt och vacker död.

Uppföljaren till debuten *Reborn* är även den producerad av bandet själva. Souldrainer väljer att anamma DIY-estetiken fullt ut även på *Heaven's Gate* och blandar sig inte

med producenter eller influenser utifrån.

Resultatet är en organisk ljudbild där den moderna dödsmetallen samspelar med industriella tongångar. Inte sällan förs tankarna till Peter Tägtgrens två band Hypocrisy och Pain. Rammstein och sentida Samael är inte heller fel band att nämna.

Vad som gör Souldrainer unikt är att de, i en tid där det är svårt att komma med något innovativt och faktiskt stå ut, lyckas ta sin samlade erfarenhet och skapa något eget. *Heaven's Gate* är dock inte något som världen inte tagit del av förut. Istället är det ett drömskt album där storheten ligger i stråkarna och de storslagna symfonierna. Souldrainer förvaltar ett redan grundmurat arv och med mindre justeringar för den melodiska dödsmetallen ett steg framåt.

Tomasz Swiesciak

THE SPLENDOR

Delphian Palace

(Hoob / Border)

★★★★★

I skarven mellan livlig improvisation och sköna melodier.

Några av Göteborgs mest utstickande musiker ryms i The Splendor, Lisen Rylander Löve från fantastiska Midaircondo och bröderna Fabian och Josef Kallerdahl

från Sveriges just nu finaste jazztrio Music Music Music. *Delphian Palace* rör sig hela tiden, pianoackord fyllda med rymd, ständigt klättrande saxofonslingor, svängande kantslagstrummor, elektroniska inslag och djup bas. Allt landar i ett brett och rikt album, växlande mellan flödande melodiosa spår som direkta *Circles* och till höres improvisationsbyggda låtar som den vindlande *Fortune* och den flytande avslutningen *The Palace*.

För att slipa fram *Delphian Palace* bosatte sig bandet i en stuga vid havet och spelade in under några dagar, några spår föddes i stundens inlevelse medan andra melodier fanns med sedan tidigare. Eftertanke, lugn, nyfikenhet och galenskap, allt får plats under The Splendors flagg. Tillsammans med Magnus Öström och Tonbruket bildar Göteborgskvartetten årets starkaste jazztriptyk.

Björn Schagerström

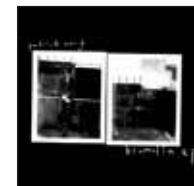
PATRICK WOLF

Brumalia

(Mercury / Universal)

★★★

Brittiska underbarnet bjuder på jullovets soundtrack.

Patrick Wolfs artistskap tycks följa årtidernas skiftningar. Till sommaren bjöd han upp till dans med femte fullängdaren *Lupercalia*. Nu, lagom till kylans intågande

och stundande ledighet, släpps ep:n *Brumalia*, en studie i vinterns tematik.

Titeln anknyter, precis som *Lupercalia*, till antika högtider, ett tema som går väl med Wolfs naturligt extravaganta uttryck. Och som vanligt sparar han inte på krutet. Stråkar och blås, pompa och ståt, som i barnsligt uppslupna *This Time of Year*. Eller den bombastiska, mörka discodängan *Together*, tagen från sommarens album. Ändå rymmer *Brumalia* inte enbart överdådigt firande. Ep:n präglas också av den kontemplativa anda som alltid tycks infinna sig runt julleddigheten, när vi mitt i kaoset stannar upp, och av traditionsenligt firande påminns om tidens kontinuitet, som i hymnen *Jerusalem*, där hans röst onekligen kommer till sin rätt.

Trots skiftande känslolägen finns en röd tråd i *Brumalia* som gör den till en trevlig liten historia, som snöbollskrig och glögg ungefär.

Maria Stacke

ALL TOMORROW'S PARTIES 2011

All Tomorrow's Parties

(Bertus / Nonstop Entertainment)

★★

En rockumentär i mängden.

Den brittiska festivalen All Tomorrow's Parties bildades som en motreaktion mot etablerade stora rockfestivaler som Reading och Glastonbury.

Men det finns ingen konflikt längre. Popvärlden ser inte ut som det motstånd All Tomorrow

Parties bildades emot. Det blir till en rockdokumentär i mängden: lite gemenskap, lite band, lite glada ansikten.

Egentligen har ju mentaliteten All Tomorrow's Parties organiserade emot inträffat. Fler och fler stora bolag – men även flera mindre – har gått i graven. Festivalen och publiken har fått som de vill.

Rockmusiken tillhör de unga, lär vi oss genom 1970-talsklipp med Iggy Pop och Patti Smith. Musiken är viktigast, musiken är en helig ko som inte får förstöras av branschen eller pengar.

All Tomorrow's Parties bygger mer på identitetsskapande som byggts upp genom ett 90-tal av skivbutiksreflekterande och krafts i skägget och som nu släpps inte framåt, utan bakåt. Det blir väderkvarnar, inte organiserat motstånd mot popvärldens moderna frågor.

Fredek Thorén

THE ROLLING STONES

Some Girls Live in Texas 1978

(Eagle Rock / Playground)

★★★

Ett vykort från de stora dagarna.

Som ung människa är det svårt att få en vettig bild av Stones. Till skillnad från exempelvis Beatles har de i och med sin fortsatta existens förstört stora delar av sitt finaste rykte. I mångas ögon är de tragiska och inte bara legendariska. På Ullevi

2007 var Keith Richards stupfull och bemödade sig knappt med att hitta rätt ackord. Populariteten byggde mer på kult än på prestation.

Således är det både allmänbildande och intressant att få se hur Stones presterade när det begav sig. Konserten från Texas utspelar sig i en tid då Stones i sin rockärm har de flesta av sina stora hits, samtidigt som de är unga och hungliga nog att ge publiken en dos tvättad rock. Keith Richards är skarp och Mick Jagger har energi nog för att lysa upp en hel stad. Stones är formade av den rådande tiden och uppträder med en i det närmaste punkbetonad spelning. Mullrande gitarrer, stor frenesi och i runda slängar totalt två sekunder mellansnack. Men att betrakta en energisk spelning med en heltaggad publik blir aldrig samma sak i tv-soffan.

Hans Larson

PLACEBO

We Come In Pieces

(Eagle Vision / PGM)

★★★

Nostalgiskt men märkligt ordinärt.

We Come In Pieces spelas in på Brixton Academy i London under det sista datumet på en två år lång turné för att promota Placebos sjätte studioalbum. Med de förutsättningarna i tanke känns spelningen märkligt ordinär. Det är inte Brian Molkos stundtals stela publikkontakt och påtagligt skälvande, ljusa stämna, eller bristen på meningsfullt mellansnack som utgör problemet. Det är det nyaste materialet som redan i studioversion var en ofrånkomlig besikelse, så långt ifrån den nivå av standard som de en gång skapade åt sig själva.

Under låtar som *Every You, Every Me* och *Teenage Angst* finner sig den nostalgiska magin, och konsertlokalen blir lika intim som ett svettigt tonårsrum. Placebo demonstrerar att de inte bara var pionjärer av sin tid, utan också att de rent tekniskt är otroligt begåvade musiker. Även visuellt är konserten en fröjd för ögat. Ännu mer synd är det då att de annars så pulserande lätttexterna förlorar sin vikt genom Molkos otåliga wailande. Den arga, unga upporskänslan som dominerar repertoaren känns distra i både rösten och scennärvaron.

Josefin Bagge

SLIPKNOT

Iowa - 10th Anniversary Edition

(Roadrunner Records / Warner Music)

★★★

En jubileumsutgåva för de inbitna.

Då och då kommer en återutgåva som faktiskt tjänar ett syfte: replokalsjudet från en kultförklarad demo har polerats, det erbjuds en maffig dokumentär och tidigare

outgivna låtar ges utrymme. Vart någonstans Slipknots jubileumsutgåva av deras hittills mörkaste album ställer sig, har jag svårt förhålla mig till. Det är inte så mycket nytt material på dessa tre fullmatade skivor. Första skivan erbjuder Iowa och en remix av *My Plague*. Något snällt kan tyckas. Skiva två är tagen från dvd:n *Disasterpieces* och är ett liveframförande av spelningen på London Arena 2002.

Det är när dokumentären *Goat* kommer igång som materialet börjar bli intressant. Registrerat av bandets grundare Clown (Shawn M Crahan) har han försökt på ett visuellt bildspråk som förmedlar hur otroligt överjävlig perioden vid inspelningen av bandets andra skiva var. Joey Jordisson skyr dock inga medel när det kommer till att dunka sig själv och bandmedlemmarna i ryggen. Detta till trots, har du inte sett någon annan dokumentär med bandet, förefaller materialet intressant. I synnerhet om du vill få en inblick i musikernas känsloliv.

Tomasz Swiesciak

CREATION RECORDS

Upside Down

(Document Productions Ltd / Njutafilms)

★★★★

Sevärt stycke musikhistoria med aningen splittrad disposition.

Världens mest dysfunktionella familj. Så beskrivs den samling individer som vid en eller annan tidpunkt styrt eller styrts av legendariska London-baserade Creation Records. Från karaktärer som Bobby Gillespie och Noel Gallagher till Kevin Shields och Gruff Rhys, med urfadern i det aningen suddiga familjeporträttet spelad av Glasgowfödde galningen/geniet Alan McGee.

Utän förvarning och utan introduktion kastas vi in i anekdoter från 80-talets mest laddade indiescenen, med unga visioner och illusioner om världsherravälde och det första skivsläppet från det nystartade bolaget vid namn Creation. Efter det går det bara utför.

Dokumentären porträtterar inte bara ett stycke musikhistoria, och ett lönlöst försök att sätta fingret på vems fel det egentligen var att det gick som det gick. Det är framförallt en oblyg hyllning till McGee, bolagsjättarnas älskingshatobjekt med förmågan att finna talang där ingen annan vågat leta.

Berättandet i *Upside Down* styrs i första hand av musiken, i ett eklektiskt tempo utan bensträckare. En efter en betas Creations dragplåster av ur diverse synvinklar, hela tiden mot en kulört och brusande bakgrund av konserter och musikvideor. Trådar plockas upp och släpps igen utan direkt uppgörelse. Det börjar i början och slutar i slutet, och bitarna i mitten är mer som en samling oavslutade kapitel. Dispositionen åsido är filmen tveklöst sevärd, om än bara för Noel Gallagher som är ett slags otippad, anekdotfylld Attenborough när det kommer till dessa sammanhang.

Josefin Bagge

Bild: Antje Taiga Jandrig

EFTERKLANG

An Island

(Rumraket)

★★★

Vackra stunder med ett tomt innehåll.

Danska Efterklang har för mig alltid förefallit vara en grupp jordnära människor med ett pretentiöst förhållnings sätt till musik. Nu ger kanske ordet pretentiöst en negativ klang (ej avsiktlig ordvits) men som med det mesta finns det grader av pretention. I fallet Efterklang är pretentionerna välvilligt menade, fastän de blivit något undfallande i och med fjolårets

Magic Chairs som satte en ny musikalisk riktning för oktetten. Den vanligtvis knastriga ljudbilden, typisk för bandet, fick stryka på foten för ett mer poporienterat sound, vilket beskrevs som följande i vår recension av albumet: "... electronican har inte bara tagit ännu ett steg tillbaka, utan ligger nu nedgrävd under den största sten av massiv soulpop bandet hittills förmått sig skapa."

Därför jog jag i mjugg när första minuterna av samarbetet mellan franska filmskaparen Vincent Moon och Efterklang var en lång kavalkad av knaster, mörker och stämning. Bandet är via båt på väg ut till ön Als, hemorten till ett flertal av medlemmarna, och skymningen ligger som ett marinblått täcke ovanpå havshorisonten. Hade filmen hållits på den nivån så vore jag den sista personen i världen att klaga.

Istället översköjs man av oskarpt och Anton Corbijn-grygnigt fotografi på vindlande skogsvägar och medelstadielver som slår förströvt på varsin xylofon i bästa socialrealistiska Rainer Hartleb-manér. Så som en rent estetisk uppenbarelse erbjuder *An Island* några fina ögonblick men däremot ekar det tomt av verkligt innehåll.

Andreas Fällman

DANIEL MARTIN MOORE *In the Cool of the Day* CD/LP • THE TWILIGHT SINGERS *Dynamite Steps* CD/LP • PAPER CUTS *Fading Parade* CD/LP • J MASCIS *Several Shades of Why* CD/LP
 OBITS *Moody, Standard and Poor* CD/LP • LOW *C'mon* CD/LP • CHAD VANGAALLEN *Diaper Island* CD/LP • HANDSOME FURS *Soumi Kapital* CD/LP • SHABAZZ PALACES *Black Up* CD/LP
 FRUIT BATS *Tripper* CD/LP • MALE BONDING *Endless Now* CD/LP • MISTER HEAVENLY *Out of Love* CD/LP • BLITZEN TRAPPER *American Goldwing* CD/LP
 MEMORYHOUSE *The Years* CDEP/12" • DUM DUM GIRLS *Only in Dreams* CD/LP • STILL CORNERS *Creatures of an Hour* CD/LP • DNTEL *Life is Full of Possibilities* 2XCD/2XLP

SUB
POP
#1 IN QUANTITY.

GAFFA

- Dagliga nyheter, artiklar och recensioner
- Massor av fotogallerier
- Hitta konserter nära dig

Hitta appen på Android market / Gå in på gaffa.se/mobil eller skanna koden:

Studieförbundet Bilda önskar
god jul och gott nytt år!

Istället för julkort skickar vi ett bidrag
till Diakonias arbete för de svältdrabbade
på Afrikas horn.

Bilda

KOMPLOTT 2012
ELEKTRONISKT SOUNDTRACK
ERIK MIKAEL KARLSSON
2600 VIRGINIA AVENUE (CD)

En atmosfärskapande, skimrande och
mångfacetterad elektronisk musik som
på olika sätt hyllar musikaliska och
konstnärliga förebilder som Vangelis,
Michel Legrand och Yellow Magic
Orchestra. **UTE NU!**

AKUSTISK KRAUT PÅ SKÅNSKA
ANDREAS BERTILSSON
a.k.a. Son of Clay
SJÄLENS Ö (CD/LP)

"Åtta låtar, alla är bra. Fascinerande
detaljer, en säregen stämning som lever
kvar långt efter att musiken har tystnat.
En ovanlig skiva av en ovanlig musiker"

Betyg: 8 (10). SONIC

NÄRLYSSNANDE LJUDKONST
HANNA HARTMAN
H^2 (CD)

"Sopranens sång ställs mot högvar-
vande motorer på en racerbana...här
sker förbluffande saker. Det är som om
klangerna får nytt liv."

Betyg: 5 (6). SVD

KOMPLOTT.COM
iTunes | Spotify

NORDIC MUSIC PRIZE

BEST ALBUM 2011

**The winner of The Nordic
Music Prize – awarded in
recognition of the Best
Nordic Album Of The
Year – will be announced
during Norway's by:Larm
conference in Oslo on
16th February, 2012.**

The inaugural Nordic Music Prize
for the Best Nordic Album of
2010 was awarded to Jónsi for his
debut solo album, *GO*. The prize
was presented by H.R.H. The
Crown Prince Of Norway during
by:Larm in Oslo in February 2011.

**For further information, please visit
www.nordicmusicprize.com
or www.bylarm.no**

BY:LARM 15 YRS

GAFFA

DEMO

VÅGAR DU? . . . Mejla länkar till demo@gaffa.se eller posta demoinspelningar till GAFFA, Järntorgsgatan 12-14, 413 01 Göteborg. Märk kuvertet med "Demo". Frågor: demo@gaffa.se

PATRIK WIRÉN
Demoredaktör

MÅNADENS DEMO

Bild: Johan Johnsson

HORRIBLE HOUSES

"Demo"

soundcloud.com/horriblehouses

★★★★

Garagerock från en bunker i Särna.

Det händer mer än man kan tro där borta i Särna, en plats som kallats Sveriges svar på Twin Peaks. Här i norra dalarna huserar framför allt Daniel

Johnsson, en kille som spelat in flera hundra låtar under olika namn. För tillfället heter bandet, som även utgörs av trummisen Dan Olsson, Horrible Houses och den som vill höra 14 spår av bitvis ganska psykedelisk och monoton garagerock bör omedelbart kolla upp duons Soundcloud-sida. Vissa av låtarna har spelats in i en bunker och andra i en klädkammare, men den primitiva ljud-bilden förstärker snarast mystiken som vilar över

titlar som *Graveyard railway jam*, *Post japanese Gogh* och *Weathered dogs*. Bland influenserna märks Captain Beefheart och om du som jag är ett fan av Dead Moon kommer du att kunna gilla ljudet från Särnas bunker. Daniels bror Jonas skriver så här i ett mejl: "Den största missuppfattningen om Horrible Houses är att de skulle vara från den amerikanska västkusten. Det är de inte. De är från Särna."

GANSKA KORT OM

Lovisa Cathcart (lovisacathcart.bandcamp.com) har spelat in ett gäng låtar tillsammans med producenten Anton Fernández. Hon har en behaglig röst och titlar *som It's good for you* skulle tveklöst göra sig bra i nattradios låtlista. Det är kanske inte någonting som får mitt hjärta att slå kullerbyttor, men man har oenkligen ganska trevligt i duons sällskap.

Stonegriff (myspace.com/stonegriff) spelar organisk hårdrock i plug and play-anda, långtifrån långhåriga ekvilibristers onanishow. Det här är tidiga Black Sabbath i ett vältämligande möte med Candlemass mässande domedag, framfört av män med de skönt klingande namnen Molde, Grand Magnus, Mr Roger M och Jam.

Watchworks (facebook.com/watchworksmusic) är ett hårdrocksband från Göteborg som existerat i ganska exakt ett år. Efter mycket riffande, långa rep och allmänt harvande hittade bandet sin inriktning någonstans mellan invecklade taktbyten och melodier. Kolla upp debutdemon på bandets Facebook-sida.

JOACHIM DAHLBERG

"Fantasifoster EP"

joachimdahlberg.se

★★★★

En akustisk motreaktion.

Här har vi en singer-songwriter i Stockholm som gör folkrock och visinspirerad akustisk pop på svenska. Låtarna, som är de första han ger ut under eget namn, spelades in hemma i garderoben men låter överraskande bra – vilket kan förklaras av att killen är utbildad musikproducent. Allra bäst låter det om inledande *Tankekraft* där uttrycket hamnar nära en ung Pugh Rogefeldt. Men musikintresset började med Metallica. Joachim fick en nylonsträngad gitarr av sin pappa i sjuan och lärde sig genast ett gäng Metallica-soln som han briljerade med på ungdomsgården. Det ena ledde till det andra och snart var han sångare i progressiva Closer som bland annat öppnat för Khoma i Stockholm. "Ett svårrott sexmannamonster, som ledde till en motreaktion, nämligen att köra själv, med bara en gitarr, på svenska" – så beskriver han själv sin utveckling. Alla låtar på inspelningen har inte samma ljuva intensitet som *Tankekraft*, men när alla bitar faller på plats, som de gör i nämnda spår, är Joachim Dahlberg ett väldigt stort löfte för framtiden.

THE NORTH

"Demo"

soundcloud.com/thenorth

★★★★

Solstrålar från norr.

"Långa november nalkas och himlen har blivit mörkare. Då är vi glada att kunna presentera en liten strimma ljus; vi har släppt fem stycken sånger från vårt kommande album med The North." Jo, visst är det ett glatt Stockholmsgång som presenterar sig på dessa låtar, inte minst i snabba popdängan *Black Ice*. The North bildades 2005 när sångaren Sebastian Olofsson flydde från hemstaden Malmö och hamnade på en musikutbildning i Haparanda. Här, i staden på gränsen till Finland, korsades Sebastians och gitarristen Johan Harryssons vägar och snart anslöt sig även bröderna Daniel och Emil Kreivi och Nalle Karlson. Debutalbumet är redan inspelat men än så länge får vi nöja oss med fem smakprov. Det som serveras är glad pop bestående av lika delar akustisk enkelhet och mainstream-breda synthlandskap. Kanske är det här precis vad doktorn ordinerar under den mörkaste tiden på året.

JONATAN ROLFER

"Demo"

soundcloud.com/jonatanrolfer

★★★★

En artist har hittat hem.

Jonatan Rolfer låter redan som en fullfjädrad tonårsidol. När jag lyssnar på titlar som *Fabriken står i lågor* och *Festen är värdelös* är det nästan så att jag i de korta instrumentala passagera hör galna tjut från en entusiastisk publik. Det musikaliska fundamentet är uppbyggt på ett skönt funksmittat 80-talssväng som hela tiden laddar för nästa omedelbara refräng. Tydligt inledde Jonatan sin låtskrivarbana som 16-åring med att göra pop på engelska influerad av gitarrbaserade indieband som Strokes, Arctic Monkeys och Mando Diao. Sedan kom electron och soulen in i hans liv och ingenting var sig likt. "Jag tog mig aldrig seriöst som artist då men intresset att skriva och framförallt spela in och producera tog mig till en producentutbildning på Kulturama i Stockholm. Där hittade jag ett sound jag ville sträva efter, vad jag ville skriva om. Med *Fabriken står i lågor* kände jag att jag kunde identifiera mig som artist på ett sätt jag inte känt tidigare", förklarar han.

SKILLER

"Nightcrawler"

www.myspace.com/skillemetal

★★★★

The kids are alright.

Skiller är någonting så fint som ett gäng barndomskompisar från Stockholmsområdet som tycker att musik är det finaste som finns. Härligt, eller hur? Dessutom är de produktiva. Jag fick ep:n *Follow the siren* i februari/mars någon gång och bara ett halvår senare var det dags för ännu en ep – *Nightcrawler*. Hur de låter? Som någonting kidsen skulle offra hela sin veckopeng för utan att blinka. Tänk dig en korsning av Disturbed, In Flames (i sina refrängstarkaste stunder) och Linkin Park och du får en idé om vilken musik Skiller tycker är den allra finaste. Våra skivsamlingar skiljer sig säkert ganska markant, även om jag blir glad när ett Mike Patton-minnande parti dyker upp i *Army of me*. Men strunt samma. Även jag kan höra att Sebbe, Rikard, David, Joni och Niclas fattar hur en modern metal-sten ska dras och att det här är ett gäng som har både viljan och talangen. Så jag kapitulerar och erkänner mig besegrad.

JONATHAN UNDHAGEN

"Demo"

soundcloud.com/jonathanundhagen/sets/demo-1/

★★★★

Lekfull popmusik som målas med stora penseldrag.

Någonstans i Karlskrona sitter en 18-åring hemma i sin lilla studio och skriver väldigt stora låtar. Jonathan Undhagen är verkligen inte rädd för att använda de allra bredaste penslarna när han skapar sin extremt bombastiska och lekfulla popmusik. Med tanke på att han spelar alla instrument själv är det svårt att greppa att han faktiskt är så ung som han påstår. Framför allt är det få 18-åringar som kan förverkliga sin musikaliska vision på ett lika övertygande sätt som Jonathan. Både *Sista sång* (*samma sak, samma skämt*), *Stor* och poetiskt betitlade *Hans falska hjärta tappar färg* låter förvånansvärt färdiga och fortsätter envist växa med varje lyssning. Jag skulle kunna dra paralleller till andra svenska artister men det känns samtidigt bara onödigt. Jonathan Undhagen är på väg mot ett eget uttryck och har inte lång väg att vandra innan de blågulna referenserna är överflödiga. Jag ser redan fram emot kommande inspelningar.

“Att det är folk där som gillar Watain bara för att de är inne nu.”

ERIK OM VAD SOM VAR SÄMST PÅ WATAIN

UMEÅ
20:00 A Heavy Feather, sagateatern

UPPSALA
21:00 Good Morning Blues & Arnesen Bluesband, Katalin

SÖNDAG 18/12
STOCKHOLM
19:30 Eldkvarn Firar 40, Cirkus
21:00 Game, Göta Källare
GÖTEBORG
19:00 Daniel Lemma, Nefertiti

MÅNDAG 19/12
STOCKHOLM
19:30 Bo Kaspers Orkester, China Teatern
GÖTEBORG
20:00 Game, Trädgår'n

TISDAG 20/12
STOCKHOLM
19:00 Säkert! & Klungan, Cirkus
19:30 Rikard Wolff & Kari Bremnes Decemberbarn, Rival
20:00 Mathias Landaeus Trio, Fasching

ONSDAG 21/12
STOCKHOLM
19:00 Säkert! & Klungan, Cirkus
19:30 Freddie Wadling, Filadelfiakyrkan

UPPSALA
20:00 Slade, Katalin

TORSDAG 22/12
STOCKHOLM
19:00 Sila, Cirkus
VÄSTERÅS
21:00 Looptroupe Rockers, Pluto

SÖNDAG 25/12
GÖTEBORG
19:30 Hardcore Superstar, Restaurang Trädgår'n

MÅNDAG 26/12
KARLSTAD
21:00 Dada Life @ Invite, Blue Moon Bar

UMEÅ
22:00 Wolfman Jack Med Billy Bremner, Droskan

ÖSTERSUND
19:00 Electric Boys+the Quill, Plaza

TISDAG 27/12
ÅRE
19:00 Electric Boys+Corroded+the Quill, TV4 Sport Arena

ONSDAG 28/12
MARIESTAD
23:00 Presence of Mind, KG5

TISDAG 3/1
STOCKHOLM
19:00 Lock Up, Debaser Slussen

TORSDAG 5/1
MALMÖ
19:00 Martin Prahl, Debaser Malmö

KARLSTAD
22:00 Lock Up, Nöjesfabriken
22:00 Nause - Made Of, Nöjesfabriken
22:00 Lock Up, Nöjesfabriken
23:00 E-type, Tempel
NORRKÖPING
21:00 Kapten Röd, Puls Nattklubb

FREDAG 6/1
GÖTEBORG
20:30 Lock Up, Sticky Fingers
MALMÖ
19:00 Kevin Rowland, Debaser Malmö

LÖRDAG 7/1
STOCKHOLM
19:00 Niki & The Dove, Debaser Medis

GÖTEBORG
21:00 The Liptones + Suicide Syndicate + Dynamit, Henriksberg

MALMÖ
19:00 Samling, Debaser Malmö
20:00 Lock Up, Kulturbolaget

GAFFA LIVE
GAFFA.SE/LIVE
GAFFA reserverar sig för ev. felaktigheter och brister. Information om hur ditt evenemang kommer in i kalendern och deadlines finns på GAFFA.SE/LIVE

WATAIN
Münchenbryggeriet, Stockholm, 2011-11-04

HUR VAR DET?

BILD & ORD: LINDA ÅKERBERG

Olof Wikstrand
25 år, Stockholm

Vad tyckte du om spelningen?
– Bland det bästa jag någonsin sett. De tar liveshown till en helt annan nivå, det är få andra band som tar den till den nivå de gör.

Vad var bäst?
– Helheten och dramaturgin.

Vad var sämst?
– Att jag fick köa i fyrtiofem minuter och missade förbanden.

Vilket band skulle du vilja se Watain göra en split med?
– Enforcer! Eller kanske ... Iron Maiden.

Peter Martinsson
38 år, Stockholm

Vad tyckte du om spelningen?
– Topp, bra! Det svänger, det är snyggt. Det är kombinationen av hur scenen ser ut och hur det låter.

Vad var bäst?
– Låten *Malleitor*. För att det är en jäkla bra låt, kanske den bästa black metal-låten som någonsin skrivits. Jag var rädd att gitarsslut i slutet skulle försvinna, men det gjorde det inte.

Vad var sämst?
– Skägget på han till höger. Det matchade ju inte riktigt.

Vilket band skulle du vilja se Watain göra en split med?
– Devil's Blood var ashårda innan, dem gillar jag. Svår fråga, men Ghost, kanske Dimmu Borgir även om de är kommersiella, men de svänger ju också. Paradise Lost.

Malin Ek
28 år, Göteborg

Vad tyckte du om spelningen?
– Jag tyckte den var jättebra. Eld och grejer var bra ... pyrotekniken gjorde susen.

Vad var bäst?
– Tempot och pyrotekniken.

Vad var sämst?
– Att jag inte är så inlyssnad på dem, så att jag inte kände igen alla låtarna.

Vilket band skulle du vilja se Watain göra en split med?
– Motorbreath eller Giftgasattack.

Erik
30 år, Stockholm

Vad tyckte du om spelningen?
– Den var helt fantastisk. De har varit så mediahajpade under en lång period, men de skötte det bra.

Vad var bäst?
– Min egen sinnesstämning. Att jag såg mig själv på ett nytt sätt.

Vad var sämst?
– Svårt att säga. Ingenting med giget. Men att det är folk där som gillar Watain bara för att de är inne nu, i och med Grammis och bok och allt.

Vilket band skulle du vilja se Watain göra en split med?
– November, de var de första som tog fram de mörka tonerna. Watain är det enda band förutom Entombed som skulle göra November rättvisa, de är 2011 års sitt debutalbum, November.

GAFFA REKOMMENDERAR

Opeth
Fryshuset, Stockholm, 8 december
Opeth är Sveriges bästa progressiva metal-band. Punkt på den. Gruppens senaste giv, *Heritage*, är en ren kommersiell succé, som inte bara har stannat i Moder Svea. Skivan går även varm i USA, Tyskland, Australien och i våra grannländer. I början av december får Fryshuset sig en värmande hand av toner som vägrar ställa in sig i ledet.

Starfucker
Debaser, Malmö, 8 december
Det dansanta och melodlösa Portlandbandet Starfucker, eller STRFKR, gav i våras ut plattan

Reptilians på Polyvinyl. En uppvisning i rytmiska trumbeats och som live brukar få dansgolvet att bölja fram och tillbaka. Beröringspunkter med MGMT finns, men multiinstrumentalisten Joshua Hodges och hans bandkamrater karvar gärna också i tankar kring bortgång och sorg.

Game
Trädgår'n, Göteborg, 19 december
Senast Game var på plats i Sverige fick fansen nöja sig med en 30 minuter kort spelning. Frågan

är vad vi kan räkna med den här gången. Det som emellertid står klart är att vi har att göra med en av hiphopens största. En respektingivande gestalt som får hiphopheads till spinkiga indiekids att gunga med i varje beat.

Niki & the Dove
Debaser Medis, Stockholm 7 januari
En av 2011 års stora electropop-hajp håller på sitt debutalbum,

men här och där visar de gärna upp sig. När GAFFA fick ta del av showen, under årets by:Larm-festival, fanns inget annat betyg än en klar fullpottare. Då hette det att en "tranceliknande skogsvarsel förför i småttande 80-talskostym".

BIG BANG
GÖTA KÄLLARE, STHLM 9 DEC

THE OUT
KB, MALMÖ 9 DEC

A HEAVY FEATHER
HAGAKYRKAN, GBG 12 DEC
INKONST, MALMÖ 15 DEC

KVELERTAK
KB, MALMÖ 13 DEC

KATATONIA
GÖTA KÄLLARE, STHLM 14 DEC

GAME
KB, MALMÖ 17 DEC
GÖTA KÄLLARE, 18 DEC
TRÄDGÅRN, STHLM 19 DEC

FREDDIE WADLING
FILADELFIA, STHLM 21 DEC
KONSERTHUSET, GBG 22 DEC

LOCK UP
STICKY FINGERS, GBG 6 JAN
KB, MALMÖ 7 JAN

FLÅSKET BRINNER
INKONST, MALMÖ 20 JAN

MATTIAS ALKBERG
KB, MALMÖ 21 JAN

NICK LOWE & BAND
PALLADIUM, MALMÖ 30 JAN

TAKIDA
KB, MALMÖ 4 FEB
MEJERIET, LUND 16 MARS
TRÄDGÅRN, GBG 18 MARS

CALIBAN
BREWHOUSE, GBG 4 FEB
GÖTA KÄLLARE, STHLM 5 FEB

HENRY ROLLINS
PALLADIUM, MALMÖ 6 FEB

ANNA TERNHEIM
PALLADIUM, MALMÖ 9 FEB

FOUR YEAR STRONG
BREWHOUSE, GBG 10 FEB

M83
KB, MALMÖ 29 FEB

MIKAEL WIEHE
PALLADIUM, MALMÖ 3 MARS

JUSTICE
TRÄDGÅRN, GBG 3 MARS

THE JAYHAWKS
KB, MALMÖ 9-10 MARS

MUSTASCH
KB, MALMÖ 17 MARS

BILJETTER OCH INFO:
WWW.KULTURBOLAGET.SE

MALMÖ - GÖTEBORG - STOCKHOLM

HEADSTOMP PRESENTERAR

NINA KINERT

ANE BRUN

PERNILLA
ANDERSSON

KEEP COMPANY

CARL-JOHAN
VALLGREN

SPARZANZA

WENDY McNEILL

JENNIE
ABRAHAMSON

TONBRUKET

TOMAS
ANDERSSON WIJ

AGENT SIDE
GRINDER

ELIN RUTH
SIGVARDSSON

KRISTOFER
ÅSTRÖM

BYE BYE BICYCLE

MER INFORMATION OM VÅRA
ARTISTER OCH KONserter PÅ
WWW.HEADSTOMP.COM

headstomp
productions

★ national

Det ombonade hemmet för svinbra artister

National önskar alla en
fröjdefull jul och ett riktigt
gott nytt år!

Själva ser vi fram emot nya svinbra album
med bl a :

Miss Li om avslutar året med en
omfattande turné i Tyskland och som
samtidigt gläds åt sina två nomineringar till
Gaffa priset i kategorierna **Årets Svenska
soloartist** och **Årets liveakt**.

9-dec Bremen(DE) Lagerhaus
10-dec Rostock(DE) Mau Club
12-dec Erlangen(DE) E-Werk
13-dec München(DE) Atomic Cafe
15-dec Hamburg(DE) Uebel und Gefährlich
16-dec Dresden(DE) Beatpol
17-dec Berlin(DE) Lido
19-dec Heidelberg(DE) Karlsruhbahnhof
20-dec Stuttgart(DE) Club Central

Samt med **Little Marbles** som avslutar
året med en turnésväng långt bort i Kina

15-dec Beijing(CHN) Yugong Yishan
16-dec Wuhan(CHN) Vox
17-dec Changsha(CHN) tba
18-dec Shanghai(CHN) YYT
19-dec Nanjing(CHN) Sancho Panza

...och som om det inte vore nog släpps för
första gången samtliga **X Alfonso's** album
digitalt över hela världen av National i
december.

Reverse, Revoluxion, Civilizacion, X-More,
Real World, Larga Distancia (soundtrack),
Malson (soundtrack), Que se puede esperar
(soundtrack), Delirium (soundtrack)

www.national.se

Sticky Fingers
PRESENTERAR

BLINDSIDE
3/12

MAGNUS UGGLA
RELEASEGIG 7/12

BIG BANG (no)
+ GRANDE ROSES 8/12

JAKOB HELLMAN
& NERVERNA 9/12

live nation
NAUSE 10/12

Enda Sverigespelningen
MOLLY HATCHET 10/12

ABRAMIS BRAMA
+ SUPPORT 16/12

NATIONALTEATERNs
+ ROCKÖRKESTER

FRAMFÖR PLATTAN
- RÖVARKUNGENS Ö -
Fre 20 & Lör 21 jan
OBS: Begränsat antal platser

the resistance
+ MINORA 27/1

LILLASYSTER
28/1

FRONT 242
11/2

VON BENZO
18/2

THE LEVELLERS
29/4

2/12 HELVETETS PORT
3/12 KADAWATHA
16/12 BURN
16/12 SAT.DAY NIGHTS STRIKE
25/12 JULDAGSPARTY
31/12 NYÅRSFEST
6/1 LOCK UP
21/1 PETTER SEANDER

Biljetter och mer info
WWW.STICKYFINGERS.NU

ONSDAGAR CLUB DOO WACKO
Öppet 20-01
TORSDAGAR KLUBB TOTAL
Öppet 20-02
FREDAGAR & LÖRDAGAR
Öppet 21-04
Kaserntorget 7 Tel.031-7010017

Mejeriet

2/12
LITTLE MAJORETTE
3/12
JAZZBRUNCH - MWENDO DAWA
3/12
RETRO BLASTER
XMAS BASH 2011
5/12
SPONTANKÖR
5/12
MÅNDAGSSWING!
6/12
DOC LOUNGE
DANCING DREAMS
TANZTRÄUME
8/12
HUMORKLUBBEN PRICKPRICK
9/12
PARKER LEWIS
10/12
JAZZBRUNCH
MATHIAS LANDAEUS (JUL)TRIO
10/12
MOVITS!
10/12
NATTKLUBB: RADIO AF
15/12
WRAPPIN' UP
JULKONSERT MED
REJOICE GOSPEL CHOIR
16/12
KAPTEN RÖD
16/12
CLUB CUBASALSA
10/2
LITTLE DRAGON
1/3
ANNA TERNHEIM
16/3
TAKIDA
www.kuturmejeriet.se

A HEAVY FEATHER
(DAVID SANDSTRÖM)
+ PROMISE AND
THE MONSTER
HAGAKYRKAN, 12 DEC

GAME
TRÄDGÅRN, 19 DEC

FREDDIE WADLING
KONSERTHUSET, 22 DEC

LOCK UP
STICKY FINGERS, 6 JAN

THE BLANKS
STENHAMMARSALEN, 26 JAN

ALESANA + WE
CAME AS ROMANS
BREWHOUSE, 27 JAN

SUSANNE ALFVENGREN
HAGAKYRKAN, 24 FEB

JUSTICE
TRÄDGÅRN, 3 MARS

GÖTEBORGS KONSERTSCEN!
BILJETTER OCH MER INFO:
WWW.KULTURBOLAGET.SE

LIVE NATION & LUGER PROUDLY PRESENT

RISE AGAINST

architects

TOUCHÉ AMORÉ

ENDGAME

UTE NU!

6 MARS 2012
STOCKHOLM FRYSHUSET – ARENAN

BILJETTER: LIVENATION.SE, TICNET 077-170 70 70 SAMT
TICNET-OMBUD. INGEN FÖRSÄLJNING VIA ATG-OMBUD.

WWW.RISEAGAINST.COM

DIN MUSIK RÄDDAR LIV

Musikhjälpen
2011

**STÖD KAMPEN FÖR ALLA
FLICKORS RÄTT ATT GÅ I SKOLAN**

DYGNET RUNT PÅ
musikhjalpen.se

svrigeSRadio svt

**EMERGENZA FESTIVAL GER DITT BAND
SPELTID PÅ SVERIGES BÄSTA SPELSTÄLLEN**
KB / DEBÅSER MEDIS / DEBÅSER SLUSSEN / KLUBBEN / PARKEN
STICKY FINGERS TOP FLOOR / DEBÅSER MALMÖ / KLÄFFBRON

ANMÄL DITT BAND PÅ WWW.EMERGENZA.SE

PROMO
ANMÄL DITT BAND REDAN I DAG
OCH FÅ ETT GRATIS PROMO
PÅKET!
VI HJÄLPER ERT BAND ATT STA
UT I KAMPEN OM BRANSCHENS
UPPMÄRKSAMHET.

**FÖRSTAPRISET ÄR EN EUROPA-TURNÉ
ÖPPMARKSAMHET SOM GÖR SKILLNAD!
SVENSKA BAND FÅR SPELNINGAR I UTlandet
VISA UPP DITT BAND FÖR EN NY PUBLIK OCH FÅ NYA FANS**

Fängelset
PRESENTERAR

2012
Söndag 12 feb
CASPIAN (US)
Post-rock i världsklass likt
Explosions in the sky och Mogwai

Onsdag 14 mars
NORMA JEAN (US)
+ **THE CHARIOT** (US)
Support:
Stray from the path (US)
+ **Admiral arms** (F)

Söndag 8 april
AGALLOCH (US) + **VENIAS** (US)

Mer info om kommande
arrangemang: www.fangelset.se
Härlanda Park Hus 15 // Förförp
pustervik och ticket ALL AGES

 Caspian
 Norma Jean
 Agalloch

 Göteborgs Stad
Örgryte-Hälsånda

Följ GAFFA i sociala medier ...

**facebook.com/
gaffase & twitt
er.com/gaffa_se**

GAFFA
ALLT OM MUSIK

Ta ett klokt
beslut och köp
din biljett idag!

JULDAGEN Årets Hemvändarhelg 25 dec

NAUSE + LOCK UP Trettondagsafton 5 jan

TAKIDA 27 jan (fåtal biljetter kvar)

REBECCA & FIONA 10 feb

D.A.D 9 mars

MUSTASCH 31 mars

IN FLAMES 15 april

Våga inte missa världens bästa band.

För att tävla om biljetter, ta del av det senaste snacket och enkelt hålla sig uppdaterad om Nöjesfabrikens livescen, klickar du bara gilla på facebook.com/nojesfabriken

Här köper du biljetter:

nojesfabriken.se, ticnet.se &
Scalateatern i Karlstad.

Bild: SSF

JOHAN OLSSON

Ålder: 31 · **Yrke:** Skidåkare · **Aktuell:** Tour de Ski i nyårshelgen och Världscupen i längdskidor

ORD: ANDERS FRIDH

Hur började ditt musikintresse?

– Jag fick tidigt mycket musik av min bror, som är sju år äldre. Så jag började lyssna på hårdrock när jag var sju-åtta år, det var mycket Metallica och Motörhead. Jag har gått ifrån hårdrocken helt idag, gillar egentligen bara Metallicas *Master of Puppets* fortfarande. Efter hårdrocken var jag i 13-årsåldern inne lite på Snoop Dogg. Men Popsicle och skivan *Lacquer* värvade mig till indiepoplägret och jag har stannat i alternativ-träsket sen dess.

Kunde det blivit en musikkarriär för dig istället?

– Jag var med och startade ett band som vi kallade för Pocket. Det höll ända fram till att jag började på skidgymnasiet och flyttade från Östersund. Min kompis Martin Hanberg gick vidare och bildade Vapnet, som är ganska kända idag. Det var nog tur för bådas karriärer att jag slutade, jag var inte direkt jätteväss på gitarr då. Jag är bättre idag.

Du spelar alltså en del gitarr fortfarande?

– Ja, men den är inte med på tävlingar. Jag är sugen på att ha med den på läger och uppladdningar inför stora mästerskap, när man kan vara borta sju-åtta veckor som mest ... då kliar det i

fingrarna. Men jag har alltid så mycket packning, med stavar och skidor väger den alltid minst 40 kilo.

Du är nybliven far. Spelar du mycket för din dotter?

– Jag brukar spela *Dunderklumpens sång* för henne. Och Bon Ivers första skiva redan när hon låg i magen. Hon verkar gilla det, det passar bra som stillsam musik när hon sover.

Vad lyssnar du mest på idag?

– Det är verkligen Bon Ivers som gäller. När jag går in för något så kan jag spela en låt hundra gånger på en dag. Ofta gör det att jag tröttnar på musiken fort, men det händer inte med Bon Ivers. Jag tror man romantiserar lite runt hur han gjorde sin första platta – han bodde isolerad i ett hus själv med en gitarr hela vintern. Jag har själv en enslig timmerstuga som jag brukar åka till på sommaren med en gitarr.

Du letar ofta efter ny musik. Vad är ditt senaste fynd?

– First Aid Kits nya singel *The Lion's Roar*. Den snurrar oavbrutet här hemma. När jag sprang igår kväll lyssnade jag faktiskt på den om och om

igen. Sedan ser jag fram emot att lyssna igenom Ryan Adams nya album *Ashes and Fire*.

Finns det någon musik du skäms över att du lyssnar på?

– Jag är vuxen nog att erkänna att jag kan gilla sentimental musik ... som en del countryballader. Jag kan bli lite rörd av Peter Lemarc och *Gabriel-las sång* med Helen Sjöholm.

Vem har sämst musiksmak i landslaget?

– I damlaget är det mycket tittande på Idol och sånt vilket inte alls är min grej. Men jag är ju å andra sidan nästan tio år äldre än dem, så de tycker väl antagligen att jag har sämst musiksmak.

Vilken är din största musikupplevelse?

– Efter att jag vunnit OS-brons på femmilen 2010 fick vi åka ner till centrala Vancouver för att ta emot våra medaljer. Och då spelade plötsligt Neil Young live. Min haka ramlade ner i golvet. Han hade en supersliten gitarr och lång svart rock, precis så som Neil Young ska se ut. Han spelade *Long May You Run* och det var bättre än bronsmedaljen. Ett svåröverträffat ögonblick.

Använder du musik när du tränar?

– Ibland. Men när jag kör riktigt hårt lyssnar jag inte på musik, tvärtom vad många tror kanske. Då är det viktigare att ha en jämn rytm. När jag tränar ensam på kvällar har jag gärna Anthony and the Johnsons eller Fleet Foxes. Med bara en pannlampa på, ett skidspår och mörka träd runt. Det är lite kuslig och naturnära musik med mycket stämsång.

Vilken musik är bäst som uppladdning?

– Det är lite olika beroende på vart jag är. Upp i bergen i Nordamerika passar *Mykonos* med Fleet Foxes bra för att komma i stämning. I Skandinavien blir det mest *Silent Shout* med The Knife. Om jag är lite loj och verkligen behöver peppas kan jag trycka på *The Mirror's Truth* eller *Alias* med In Flames.

Vilken musik ska spelas på din begravning?

– *Natural Beauty* med Neil Young. En lite sorglig favoritlåt.

Om skidlandslaget gjorde en vm-låt, å la När vi gräver guld i USA, hur skulle den låta?

– Det skulle vara schysst med typ en countrylåt. Vi är ju mycket ute i skogen och jobbar hårt som timmerhuggare. Ingen glammig discodänga för min del.

ÅRETS JULKLAPPAR

PINK FLOYD: DARK SIDE OF THE MOON
- IMMERSION EDITION

1099,-

BEACH BOYS
THE SMILE SESSIONS BOXSET

1599,-

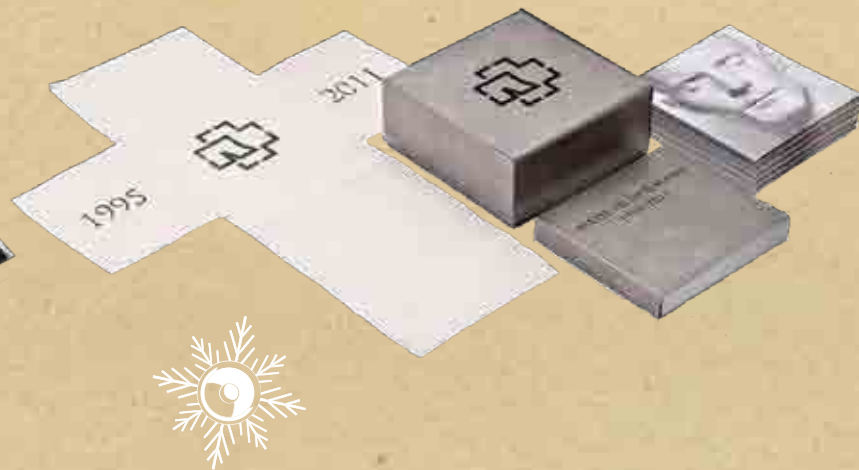
NIRVANA:
NEVERMIND REMASTERED SUPER DELUXE (4XCD/DVD)

949,-

RAMMSTEIN:
MADE IN GERMANY SUPER DLX (2XCD/3XDVD/BOG)

1099,-

Se vårt stora urval av merchandise och musik från alla klassiska band och massor av nyheter

MERCHANDISE - CD-SKIVOR - VINYL - DVD/BLUERAY - BÖCKER - POSTERS - HÖRSELKYDD

HITTA JULKLAPPARNA PÅ GAFFA.SE/SHOP

GAFFA SHOP

P3 GULD

VEM VINNER P3 GULD? DU BESTÄMMER!

FRÅN DEN 6 DECEMBER KAN DU RÖSTA
I ALLA NIO KATEGORIER.

GÅ IN PÅ
SVERIGESRADIO.SE/P3GULD
FÖR ATT LÄSA MER OM
RÖSTNINGEN

EN
HYLLNING
TILL SVENSK
MUSIK

ÅRETS LÅT
ÅRETS ARTIST
ÅRETS GRUPP
ÅRETS NYKOMLING
ÅRETS POP
ÅRETS HIPHOP/SOUL
ÅRETS DANS
ÅRETS ROCK/METAL
GULDMICKEN (ÅRETS LIVEAKT)

LISEBERGSHALLEN
LÖRDAG 21 JANUARI 2012

Liseberg

go:teborg&co

svt

P3
sverigesradio